

Szabadságköszöntő

A postás dolgozók széles rétegeit foglalkoztatja az 1973. év eredményes munkája, a Posta kiegyensúlyozott, buktatóktól mentes gazdálkodása. Sokakat érintenek az élet- és munkakörülmények javítására, a gyermekek nevelésének megkönnyítésére hozott határozatok, intézkedések, melyek megvalósítása a Postán is megkezdődött. Eszmecserek, viták folynak a csaknem minden dolgozót érintő munkaidő-csökkentésről, megvalósításának módjairól, az ésszerű munkaszervezéssel megoldható problémákról. A tervek és elképzelések nem csupán a rövidített munkaidő bevezetésének módszereiről, hanem a – családi életre, a művelődésre, pihenésre – felszabaduló idő eltöltéséről is formálódnak.

A gyorsan száguldó hétköznapi napok gondoljaink és örömeink között emlékezünk a felszabadulás évfordulójára, 1945. áprilisára. Ünnepeink a Szovjetunió győzelmes seregét, az egykori harcosokat, a kezdeti küzdelmes évek munkáit, népünk előrehaladásának megalapozóit. A felszabadulás évfordulója minden évben legnagyobb nemzeti ünnepünk. Olyan, mint a családban a gyermekek születésnapja, a gyermekeké, akikre rácsodálkozunk, hogy felnőttek közöttünk. 1974-ben huszonkilencedszer ünnepeink, fiatalok és idősök egyaránt, akik számára könyvekből, elbeszélé-

sekből megismert történelem, s akik az esemény cselekvő részesei voltak.

Ünnepeink a győztes áprilist, mely a társadalmi haladás, szebb és gazdagabb életünk útját nyitotta meg.

VILÁG PROLETÁRJAI, EGYESÜLJETEK!

POSTÁS DOLGOZÓ

A POSTÁSOK SZAKSZERVEZETÉNEK LAPJA

XIX.

évfolyam

3. szám

1974. március

Ára: 60 fillér

A KV-ÜLÉSRŐL JELENTJÜK

EGY VAKOLATHULLÁS PORFELHŐJE

Három tavasz

Immár nyolcéves múltat tekint vissza a KISZ által megrendezett Forradalmi Ifjúsági Napok szép szokása. Az egész magyar ifjúság három tavaszra emlékezik, olyan tavaszokra, amelyek leghaladóbb nemzeti hagyományaink közé tartoznak.

Népünk sorsa és felemelkedése sohasem volt elválasztható a világ haladó erőinek és mozgalmainak küzdelmeitől, mint ahogy egyetlen nép sorsa sem választható el attól. Három történelmi tavaszunkat éppen ezért tartjuk számon, mert ezek a magyar társadalmi fejlődés kiemelkedő csúcsai, ekkor került bele a magyar haladás az egyetemes emberi fejlődés folyamatának fő sodrába. Törvényszerű, hogy a haladásban, a társadalmi küzdelmekben az ifjúság mindig fokozott mértékben vett részt. Az ifjúság robbanékony energiája, türelmetlen harcos szelleme, jövőbe vetett bizalma és hite a győzelemhez mindig szükséges volt a forradalomban, a szabadságharcokban, de – nem kevésbé – a békés építőmunkában is.

A KISZ történelmi örököse az 1948-as márciusi ifjúságnak, amely a forradalmi és szabadságharcos erők radikális részének többségét adta, utódai azoknak, akik a felnőttekkel vállvetve indultak a Magyar Tanácsköztársaság megvédésére 1919-ben, szerszámként kezelték a fegyverhez szoktatva. A harmadik tavaszkor, 1945-ben a legreménykedőbbek is nehezen hitték, hogy hamar felépül a haza, hogy lesz rend a romokon, s olyan politikai, társadalmi és kulturális fejlődésnek lesznek részesei, amilyenre addig nem volt példa a magyar történelemben.

ELNÖKSÉGI ÜLÉS

Az Elnökség februári ülésén megtárgyalta a Posta Kollektív Szerződésének 1973. évi végrehajtási tapasztalatait, valamint az 1974. évi módosításokat tartalmazó előterjesztést, és jóváhagyta a Postások Szakszervezete közmuvelődési könyvtárainak szervezeti és működési szabályzatát.

Az Elnökség tagjai elismerően nyilatkoztak a Kollektív Szerződés módosítását tartalmazó tervezetről, ugyanakkor egy sor kisebb-nagyobb problémára irányították a figyelmet. Így többek között szó volt a törzsgárda fokozati díjról, a lakásépítés támogatásáról, a tinédzser-pénzről, a folyamatos szolgálatban levők étkeztetéséről – és több más olyan témáról is, amelyek – a későbbiek során kiegészülve a dolgozók észrevételeivel – bekerülnek a Kollektív Szerződésbe. Summázva azt mondhatjuk: az Elnökség tagjainak egységes volt az álláspontja abban, hogy nagy gondot megtervezett összeállított tervezet került napirendre, jól tükrözi a postások érdekeit.

A posta szakszervezeti könyvtárainak szabályozására 1962-ben került sor utoljára. Az eltelt 12 év igazolja az új szabályozást, a feltételek kidolgozását. Az Elnökség megismerkedhetett az általános rendelkezésekkel, az egyes könyvtár típusok feladataival, a könyvtárak elhelyezésével, végül pedig a könyvtárak működési szabályzatával. Néhány módosító kiegészítéssel elfogadta az Elnökség az előterjesztett anyagot.

A két ülés között végzett munkáról Bíró Bódis József titkár adott tájékoztatást.

Virizlay Gyula köszöntője

a HTI és TÁVIG közös nőnapj ünnepségén

A Helyközi- és a Budapesti Távbeszélő Igazgatóság közösen rendezett nőnapot március 7-én délután. Ez alkalommal Virizlay Gyula, a SZOT titkára látogatott hozzájuk. Az ünnepség előtt a HTI és a TÁVIG szakmai és társadalmi vezetői vendégüknek bemutatták az egyes munkahelyeket – a helyközinél a nemzetközi és belföldi, forgalmi és műszaki központot, a szociális létesítményeket, valamint a TÁVIG József távbeszélő üzemét. A

SZOT titkára meggyőződhetett az egyes munkahelyek, a szolgáltatások korszerűségéről, illetve korszerűtlenségéről. Ezután az intézmény vezetői a gazdasági és a mozgalmi munka eredményeiről tájékoztatták Virizlay Gyulát, majd a kitüntetettekkel beszélgetett a SZOT titkára.

Délután fél négy órakor benépesült a Helyközi Távbeszélő Igazgatóság kultúrterme, körülbelül kétszázötven dolgozó foglalta el helyét. Egyed Ernő, a HTI TSZT-titkárának megnyitója után Timár Béla, a Madách Színház tagja szavazata következett, majd Virizlay Gyula, a SZOT titkára ünnepi beszédében a nők helyállását méltatta. Mint mondta, a dolgozó nőket ünnepeink, akik feleségek és édesanyjak egyszemélyben, kik egész lényükként, érzelmi világuk gazdagságával gazdognak, szeretik, gyermekeiket, fogják össze a családot. Különleges adottságuk sokszor vált a művészet ihletőjévé: ösztönözte a költőket, a festőket, a szobrászokat, örökéletű alkotásuk elkészítésére. A nő szerepe szavakban alig fejezhető ki, és a sokrétű feladat óriási terhet

ról rájuk, s ráadásul egyikről sem mondhatunk le. Eppen ezért társadalmi összefogással kell helyzetüket megkönnyíteni, mert nekik is joguk van a szórakozáshoz, az élethez.

A nők helyzetének megjavításával kapcsolatban sok a tennivalónk. A nőnapot nem lehet egyetlen szál virággal elintézni. Ez az ünnep feladatainkra is figyelmeztet. A nők helyzetének megjavítását célzó párttárgyalat nagyon is összetett programot adott egész társadalmunknak, és a nem lehet megoldani helyett, a hogyan lehet került előtérbe. A közgondolkodást kell megváltoztatni és a gyakorlatban is érvényesíteni azokat a jogokat, melyek a munkás társadalom és a szakszervezet küzdött.

A nők teljes felszabadítása még messze van, mert az évezredek elmaradottságát kell a munkásokkal elveinek megfelelően felszámolni. S mert sokrétű elfoglaltságuk, nagy leterheltségük mellett is teljesíteték hivatásukat, köszönet jár a nőknek. Ezt a szót, hogy köszönjük, csakis cselekedetekkel tehetjük teljessé – mondotta Virizlay Gyula, a SZOT titkára.

Purt Gusztáv

A fény felé

Mohácsi Regős Ferenc grafikája

Postások a tv előtt

Több hónapon át, sorozatban számoltunk be arról, milyen szerkezeti elvek szerint tagozódik a Magyar Televízió, milyen főbb műsortípusai vannak, milyen műsorszerkesztési nehézségekkel kell megküzdeniük, milyen szabályszerűségeket érvényesülnek az egyes műsortípusokban.

Most postás dolgozókat kerestünk meg, hogy ők válaszoljanak: mit néznek a televízióból, ők hogyan értékelik a magyar tévé munkáját, mi tetszik, mivel értenek egyet, mi az aminél a leggyakrabban ki-kapcsolják a készüléket. A Benczur utcai Művelődési Központban nem volt nehéz „szakértőkre” találni. Az egyik különbenben a lágymányosi Crossbar központ egyik szocialista brigádja éppen baráti összejövetelt tartott a félévesztalok mellett. Amíg a vacsorát feltálatlák volt idő arra, hogy néhány kérdésre is feleljenek.

— Mi a Tévé Híradót, a tudományos műsorokat és a Kék fényt nézzük leginkább — mondja Urbán Béla és felesége, akik csak vendégek a brigádösszejövetelen, de szintén postás dolgozók. A Deltát is nagyon szeretik, aztán különös örömmel figyeltük a tenger világáról szóló érdekes adásokat.

— A művészeti műsorok, filmek, tévéjá-

tékok nem is nagyon érdeklik Urbánékat?

— Ritkán. Legutóbb nagyon tetszett a Csuhray sorozat, különösen tetszett, amit ő maga mondott bevezetőjében, hogy mindenki számára szeretne filmeket készíteni. Érdekesek most az orosz klasszikus sorozat Dosztojevszkij filmjei is. De például a vitákat nem igen szeretik, a kerekasztal-beszélgetés talán inkább rádiós műfaj.

— Miért; nem hallották még okosan beszélő embereket a televízió képernyőjén? Nem inkább az a baj, hogy a kerekasztal-beszélgetések alkalmából ritkán mondanak fontosat, érdekeset?

— Lehetséges, hogy ez a probléma, de mi úgy tartjuk ez nem tévébe való.

— Van valaki „kedvencük” a televízió állandó bemondói, riporterei között?

— Talán Kovács József a bemondók között és szeretik Moldoványi Akos kommentárjait a híradóban.

— Mióta van televíziójuk és mennyit nézik?

— 1957 óta és az első egy-két évben válogatás nélkül mi is mindent megnéztünk. Most jóval kevesebbet. Van olyan hét, hogy be se kapcsoljuk, inkább csak vasárnap a Deltát.

— Ha már a Deltánál tartunk — szól

közbe a Crossbar brigád két fiatal műszaki munkatársa — mi is nagyon szeretik, de jobb lenne, ha visszatérnének egy normális arányhoz a különböző tudományágak között, mert mostanában az orvosi tematika uralkodott el az egyes összeállításokon.

— Ez azt jelenti, hogy önöknek is a Delta a kedvenc műsoruk?

— Nagyon szeretik a Deltát, mondja Nagyváthy István — de én például a kalandfilmeket, jó krimiket is kedvelem. A háborús filmeket kevésbé. Egyébként nekünk is vannak „kedvenceink”. Például Horváth János, Rapcsányi László, Vitray Tamás. Mi általában megbeszéljük előre a műsort és kiválasztjuk, hogy azon a héten mi az az egy-két dolog amit feltétlenül megnéznünk. Egy udvarban lakunk és együtt nézzük a televíziót is.

— Sokat és sokszor emlegették a veszélyt, amit a televízió jelent: leszoktatja az embereket az olvasásról, a színházba járásról. Mi a véleményük erről?

— Valószínűleg tényleg van egy veszélye a televíziónak: sok embert talán kritikátlanul tesz. Az eseményeket többnyire a kommentárral együtt kapják és így talán kevesebb gondolkodással elfogadják a képet és a hangot, tehát mindazt amit látnak és hallanak. Azt azonban nem hisszük, hogy leszoktatja az olvasásról, vagy akár a színházjárásról.

— En szeretnék még valamit mondani,

ha már itt az alkalom — szól még Ondris István. — Nagy intelligenciájú, kitűnő sportriporterei vannak a televíziónak. Igazán változatosak is a sportműsorok. Mégis úgy gondolom: gyakran nem elég szakzerű a közvetítés. Például ökölvívásban, tornában, jégkorongban. Találkoztunk jó példával is, amikor a riportert mellett egy-egy szakértő kitűnően kiegészítette az elhangzottakat. Nagyon sok sportszakember van Magyarországon — egyesek szerint a sport-hoz nálunk mindenki ért — de való igaz, hogy elég sokan vannak, akik jól ismerik az egyes sportágak szakkérdéseit és azok nem ritkán elégedetlenül látják, hallgatják a közvetítéseket, mert érzik, hogy a kommentátor nem ért eléggé hozzá.

— Talán maga is sportoló volt?

— Igen, valaha boksizoltam, de már visszavonultam.

— Egyet szeretnék még elmondani: — teszi hozzá a korábbiakhoz Urbán Béla — sok országban jártam, sok televízió műsort megnézhettem Svédországtól — Nyugat-Németországon, Ausztrián át, Csehszlovákiáig — és úgy gondolom, nem elfogultság, ha azt állítom: a mi televízióink műsora jobb ezeknél. Vagy legalábbis nekem jobban tetszik. Jó lenne azért, ha az ilyen összehasonlítások ellenére a Magyar Televízió nem bízna el magát.

Bernáth László

Az első randevú

Sokan bizonytalanul — hogy félénkenek ne mondják — léptek a terembe, hiszen először jártak a Benczur utcában, de ahogy gyűlt a társaság, hamar elmúlt az idegenkedés, hamar kiderült, hogy hasonlóak jöttek össze ismerkedésre, klubalapításra.

Február közepén nyílt meg a Postás Művelődési Központban a szocialista brigádvezetők klubja, s a helyiség kicsiny befogadóképessége miatt csak 96 személyt hívtak meg, és megjelentek 90-en. Eljöttek a fővárosi postahivatalok brigádvezetői és a járműtelepek, a távbeszélő igazgatóságokról és a kábeltelepek, de láttunk a találkozóhoz tartozó nyomdászokat és közműveseket.

Sági Pál elvtárs, a művelődési központ igazgatója köszöntötte a megjelenteket és mindjárt programot is adott, persze csak tervezetet, mert az elkövetkező hónapok találkozóinak végleges kialakítása és megvalósítása a klubtagokra vár. Elmondotta, hogy a szocialista brigádvezetők klubja mindenekei előtt fórum lesz, ahol véleményt cserélnek a mozgalom gondjairól, aktuális eseményeiről, s „eladják” egymásnak az eredményességhez szükséges tapasztalataikat. Megtudtuk, hogy a brigádvezetők kapcsolódó kulturális felajánlásokhoz és azok túléléséhez is kapnak segítséget. Való igaz, hogy napjainkban talán a vállalkozások és a legnehezebbik része, s a formalitások is ennel jelentkezőnek, mert azt tudják, hogy miként kell dolgozni szocialista módon, derekasan kiveszik részüket a

közösségi megmozdulásokból, ha politikai rendezvény, társadalmi munkáról van szó, tanulnak is, de a kulturális tevékenységből mindig erőltetett közös színház-, vagy nem túlzottan érdekes kiállítás-látogatás lesz.

A brigádklub összejövetelein azonban nem kell a fejüket törni, hanem avatott szakemberek „szállítják” számukra a programot, kellemes és hasznos órákat töltenek majd művészekkel, írókkal stb. Az is felvetődött, hogy kapcsolatot teremtenek a szocialista országok budapesti kulturális központjaival. Az NDK-centrum például azokkal a brigádtagokkal tart rendszeres érintkezést, amelyek a német munkásmozgalom és mártírok nevét viselik, a bulgárok a Dimitrov brigádokkal stb.

Az igazgatói bevezetőt zenes- verses rövid műsor követte, majd megalakult a klub, vagyis kezdetét vette az ismerkedés, beszélgetés. Egy- más után kértek szót a részvevők és csupán egyetlen felszólaló javasolta, hogy a brigádvezetők túlzott elfoglaltsága miatt ne havonta, hanem csak negyedévenként jöjjenek össze, a többség reagálása, szavazás nélkül is az eredeti javaslatot támogatta. Annál is inkább, mert rövidesen kérés hangzott el: ne csak a brigádvezetők, hanem a brigádtagok is részesei lehessenek a találkozásoknak. Így a brigádvezetők klubja alig alakult meg, máris megszűnt, hogy átadja helyét egy szélesebb közösségnek, a szocialista brigádok klubjának.

Kérték a klub műsorai kö-

Ballada.

Hernádi Paula rajza

zé, de „otthonra” is olyan előadók, akik érdekes uti-élményekről számolnak be: mások írók, művészek meghívását támogatták, s úgy vélték, hogy azok a képzőművészeti kiállítások érdekesebbek lesznek és közelebb kerülnek a művekhez is, amelyeknek alkotóival is megismerkednek. Kedvük kerekedett a sportra. „Micsoda felajánlás — mondották —, amelyik a brigádokat a Népstadionba viszi nézőnek. Inkább mozogjunk, sportoljunk mi magunk...”

A találkozó után megkérdeztük Sági Pál igazgatót,

hogy a sikeres összejövetelen elhangzott sok javaslat és kérdés, gond vagy öröm a művelődési központnak?

— Örömteli gondok ezek. Azt jelenti, hogy várhatóan további több száz ember kapcsolódik a közeljövőben kulturális munkánkhoz, számukra programot kell készíteni, előadókat biztosítani, tanácsal kell segíteni őket a brigádvállalásban, de mindezeknek a kéréseknek eleget tudunk tenni. Várjuk tehát a szocialista brigádok tagjait minden hónap harmadik péntekén, a Benczur utca 27-ben.

V. E.

Bence József három verse

Anyám

Szalmagyűrűs asszony, anyám, kévegyon a mezőn szült, mint a megáldott rozskalász, mire megért, meg is öszült.

Könny

Kútbaesett csillag, megittalak nyáron, sej, azóta ragyog könny a szempillámon.

Felhővakondtúrás

Felhővakondtúrás puffasztja az eget, mint a nyár szíve dobog és meleg. Kitérja a csillaghagymák gyökerét, édesapám kívágni, kapájával égre lép.

A Magyar Szolidaritási Bizottság Chilei Akció Bizottságának támogatásával a közelmúltban hanglemez jelent meg fasizta terror áldozatául esett chilei hazafiak emlékére.

„A hangjukat nem ölheték meg” című lemezen megőrzött kitérték Allende elnök utolsó rádióbeszédét, hallható a Pabl Neruda temetésén készült hangfelvétel, a santiagói Nemzeti Stadion bejáratánál és egy halottasházban készült helyszíriport. A megdöbbentő dokumentumokat — egyebek között — Victor Jara, a meggyilkolt népszerű énekes dala és Pabl Neruda saját előadásában elhangzó verse egészíti ki.

Ezúttal hívjuk fel a szakszervezeti bizottságok és az olvasók figyelmét az értékes hanglemezre. (Képünkön: a lemeborítója.)

ISKOLA AZ IGAZGATÓSÁGON

A tanterem világos, barátságos és új bútorokkal berendezett — bár csak minden oktatási intézményünkben már ilyen lenne a felszerelés —, a tanulók pedig az óra előtti tréccselés és kis izgalommal várják a tanárt — mint minden iskolában. Ez annál is inkább így van, mert a Helyközi Távbeszélő Igazgatóságra kihelyezett postaforgalmi szakközépiskolába olyan fiatalok járnak, akiknek javarésze alig idősebb a nappali tagozatos diákjainál. A különbség főleg abban van, hogy itt a 46 tanulóból 45 lány és fiatalasszony, csupán egy fiatalember képviseli az erősebb nemet.

Hogyan került a postaforgalmi szakközépiskola egyik osztálya az Irányi utca helyett a Horváth Mihály térre, és mit is jelent a kihelyezett tagozat? — Erről informál Csizmarik Angéla, az igazgatóság személyzeti osztályának oktatási előadója.

— Először csak egymás között kezdtek beszélgetni az asszonyok és lányok, majd felvetődött szakszervezeti taggyűlésen, természetesen kezdeten, hogy szeretnék magasabb iskolai végzettséghez jutni azok, akiknek mindössze 8 általános végzettsé-

gük van. Ezek az elhatározások nagyon helyénvalóak voltak, mert a kezdeményezők, bár helyt álltak eddig is a munkában, de az előírások szerint munkakörük betöltéséhez, későbbi előléptetéséhez szükséges az érettség. De a jelölteknek mindjárt akadály is jelentkezett: sokan közülük kisgyermekes édesanyák, gyermekük a munkahelyen levő óvodába jár, meg a második műszak gondja is rájuk nehezedik — szóval rendszeresen az Irányi utcába járni nem képesek... Így született meg a kihelyezett osztály gondolata, s szeptemberben megkezdődött az első osztályban a tanítás. A szakközépiskolai tanárok jönnek el hozzánk, és minden csütörtökön 16 órától negyed tízig tartanak az órák.

— Az eddigi eredmények a résztvevők szorgalmáról tanúskodnak. S amikor a diákokat dicsérjük, elismeréssel kell szólni a kollégákról is, akik mindenben segítik őket. És ez a segítség nem szólam, mert alkalmazkodnak az oktatásban részt vevők tanul-

mányi szabadság alatti helyettesítéséről — ugyanis 15 nap fizetett szabadságuk is van —, és nem tesznek kelletlen megjegyzéseket, akkor sem, ha a beszámolókat miatt kell felcserélni a munkabeosztást.

— És mit mondanak az érdekeltek?

Gulyás Györgyné, a Helyközi Távbeszélő Igazgatóság szakszervezeti bizottságának adminisztrátora: „Igaz, én nem a postai forgalomban dolgozom, de amikor elhatároztam a továbbtanulást, mindjárt arra is gondoltam, hogy postai ismereteket szerzek. De, ha nincs ez a kihelyezett iskola, sajnos, nem tudtam volna elkezdni...”

Ennek okát már nem mondtam el, hanem magam is láttam. Négy óra előtt öt perccel felállt az íróasztal melől, elszaladt a házi óvodába, négy órakor átadta kisfiát odaérkezett férjének, és négy óra öt perckor már az iskolapadban ült.

Dula Lászlóné három kisgyermek anyja, és szintén csak azért tud tanulni, mert

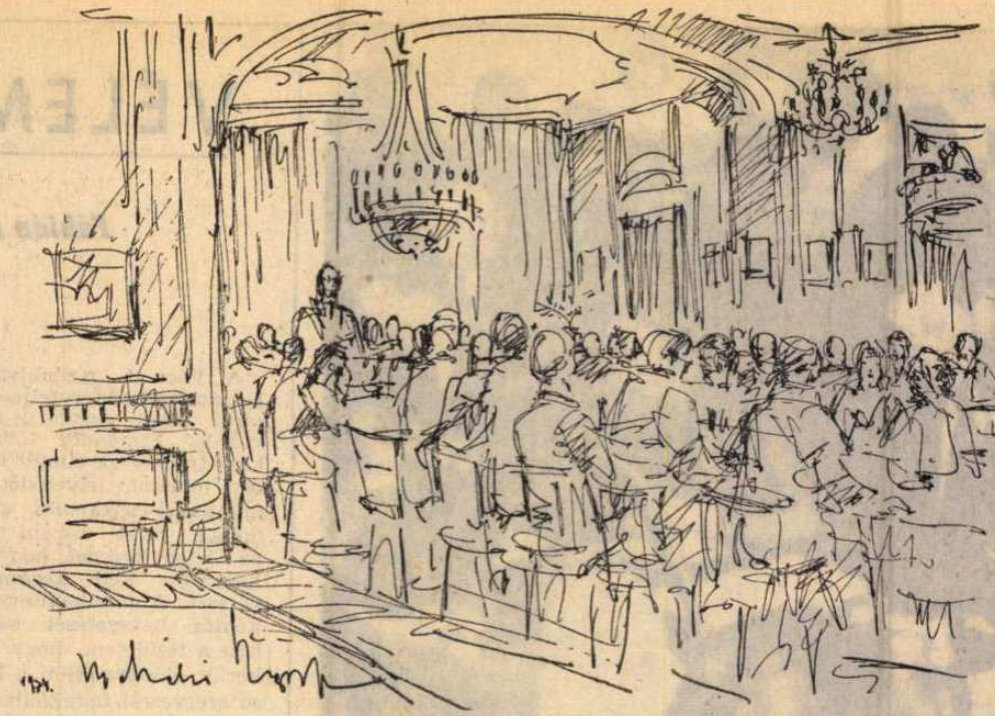
az iskola a „hához jön”. Taberling Györgyi viszont megszűről jár az iskolába, a ceglédberceli hivatal adminisztrátora. És hogyan érzi magát 45 társnője között Kovács László, a Helyközi Termékforgalmazási Üzem szállítási irányítója:

— Nagyon jól — válaszolja —, bátyjuként kezelnek, és szeretnek, jegyzetekkel segítenek, ha olykor lazítok. Még a tanárok is szolidárisak, csak akkor szólítanak, ha jelentkezem...

Es nyilatkoztak a többiek is. Elsősorban Szarvas Sándor a HTI igazgatójának nevét emlegették, aki — mint mondták — a szívén viseli a tanfolyam sikerét és többször felkereste őket az órákon is. „De írjon dr. Káplán Istvánról is — ezt a belföldi távbeszélőök hangsúlyozták —, mert ő is mindent megtesz, hogy tanulhassunk.” És végül egy panasz: Úgy kezdődött az év, hogy a büféből mindenki számára odakészítették egy üveg colát, mert az 5 óra alatt uzsonnázni is, izgulni is, bizony mindenki megszomjazik. De a büfében nincs üdítő, mert a Szociális Hivatal nem gondoskodik szállítástól. Miért?

V. E.

Március elsején, a Postás Művelődési Központ dísztermében került sor az idei első központi vezetőségi ülésre. Megjelent, s az elnökségben foglalt helyet Virizlay Gyula, a SZOT titkára, Horn Dezső miniszterhelyettes, a Posta vezérigazgatója és dr. Buják Konstantin, vezérigazgató-helyettes. Napirenden szerepelt: a tavalyi év értékelése és az idei feladatok, a munkaidő-csökkentés további bevezetése, a szakszervezet 1974. évi munkaprogramja és költségvetése, valamint az elnökség beszámolója a központi vezetőség két ülése között végzett munkáról.

A KV-ülésről jelentjük

A Központi Vezetőség tagjai írásos beszámolót kaptak a Posta 1973. évi tervének teljesítéséről és az 1974. évi elképzelésekről.

1973 és 1974 statisztikája

A beszámoló szerint a hírközlés tevékenységének összes bevétele 2,2 százalékkal haladta meg az előirányzatot. A postaszolgáltatón belül a levélpostai küldemények darabszáma 2 százalékkal, a feladott csomagok mennyisége 3,4 százalékkal alacsonyabb a tervnél. A hírszolgálat teljesítményi értéknövekedése 3,2 százalék. Ennél kisebb mértékben növekedett a terjesztésre átvett hírlapok mennyisége. A bankszolgáltatón belül OTP közvetítő-szolgálat teljesítő értéke 3,3 százalékkal alacsonyabb az előirányzatnál, amely a takarékb- és visszafizetések darabszámának 3,1 százalékos csökkenéséből adódott. A feladott táviratok darabszáma nem növekedett, míg a távbeszélő szolgáltatón belül a helyi beszélgetések mennyisége 3,8 százalékkal haladja meg az előirányzatot. A rádió- és televízió-szolgálat bevétele szintén magasabb a tervezettnél, míg a melléktevékenységen belül az ipari tevékenység teljesítményértéke 81,5 millió forinttal magasabb az előirányzatnál.

Az elmúlt évben 2,5 milliárd forint állt rendelkezésre beruházási célokra. Üzembehelyezésre került Budapesten 4 ezer főközponti és 10 050 alközponti állomás, vidéken 12 081 főközponti és 12 891 alközponti állomás. A BHG lemaradása miatt nem valósult meg 1973-ban Óbuda 8000, Zugló 4000 és Nyíregyháza 5200 állomásbővítése. Elkészült viszont a Nemzetközi Táviró Központ bővítés Budapest-Moszkva közötti irányban. Tavalyi összesen 19 postahivatali helyetkez üzembe. Az év során mozgóposta-kocsikra és kezelésgépesítésre több mint 18 millió forintot fordított a Posta. Elkészült a PÉKU új telephelye és a 100 férőhelyes balatonfenyvesi üdülő.

A jelentések szerint a Posta összlétszáma 2 százalékkal növekedett, a munkaerő-hullámzás mérsékeltebbé vált. Az átlagbérek a beszámolási időszakban 5,4 százalékkal emelkedtek.

Az 1974. évi terv az 1974. évi tarifákat és a megállapodások árakat tartalmazza. A hírközlésben összesen 4,6 százalékos emelkedést tervez a Posta, melyen belül az alaptevékenység 6,2 százalékos növekedést, a melléktevékenység 5,2 százalékos csökkenést tervez. Beruházásra több mint 2 és fél milliárd forintot fordított a Posta. A tervezett bérszínvonal üteme 6,1 százalék.

Döntő tényező: az üzemi demokrácia

A témát Dr. Buják Konstantin vezérigazgató-helyettes és Bíró Bódis József titkár kiegészítése követte.

A vezérigazgató-helyettes bevezetőjében azokról a tényezőkről szólt, amelyek alapvetően befolyásolják a Posta eredményes gazdálkodását.

— A Posta 1973. évi bergazdálkodása — mondta a későbbiek során — bérpolitikai célkitűzéseink következetes megvalósítását eredményezte. Ennek értelmében a forgalmi végrehajtó-szolgálat kiemelt bérfejlesztésben részesült. Az utánpótlási nehézségekkel küzdő munkakörök kedvező alapbérének meghatározása eredményes volt, a bérek differenciálásával pedig jelentős mértékben sikerült csökkenteni a belső aránytalanságokat. Az 1973. évre tervezett szociális és kulturális beruházások döntő többsége megvalósult. Az egyedül élő postás nyugdíjasok részére 5 millió forint összköltség vállalásával 40 szociális otthoni férőhelyet biztosítottunk. Egyéb szociális és munkavédelmi beruházásokra az év folyamán 19 millió forintot költöttünk. Sajnos, a munkavédelmi helyzet romlott az előző évhez képest. 1972-ben 676 üzemi baleset fordult elő, míg tavaly 753-ra emelkedett ez a szám. Különösen megnövekedett a közúti balesetek száma. A tavalyi évhez hasonlóan 5 halálos baleset történt.

A lakásépítés vállalati támogatására 1973. évben az „F” alaptól 39 millió forint kölcsönt biztosítottunk. A gyermekintézmények építésére és fenntartására csaknem 10 milliót költöttünk. A nagycsaládos, illetve gyermeküket egyedül nevelő dolgozóink részére 1,7 millió forint nagyságrendben fizettünk ki rendkívüli segélyt decemberben.

A továbbiakban a Posta 1974. év legfontosabb feladatairól beszélt a vezérigazgató-helyettes. Szólt többek között a heti 44 órás munkaidő zökkenőmentes megvalósítását szolgáló intézkedésekről, de rámutatott a jelentkező problémákra is.

— A Posta 1974. évi lehetősége — mondta — meghaladja az

előző évit. A központi munkás-bérfejlesztésen túlmenően 5 százalékos bérfejlesztést tervezünk, amelyből másfél százalékos önrészt kívánunk megvalósítani. 74. április 1-1 hatálybalépésével az ipari és építőipari tevékenységet végző munkások és ezzel szorosan összefüggő termelés-irányítók bérének emelésére. Ugyancsak ezen időponttól a kutatói terület is központi bértámogatásban részesül. A bérek emelése mellett fontos szerephez jut a jövőben a postás dolgozók élet- és munkakörülményeinek javítása is. A népesedéspolitikai határokat tükrében fokozzuk a gyermekintézmények bővítését, a nagycsaládosok üdültetési lehetőségeit kiszélesíthetjük.

Ez évben tovább kell folytatnunk az V. ötéves terv előkészítési munkálatait, amelyeken belül kiemelt hangsúlyt kap az állóeszköz fejlesztési terv és a Posta gazdasági szabályozó rendszerének kialakítása, valamint az V. tervidőszak tarifa intézkedéseinek kidolgozása.

Célkitűzéseinket megvalósítottuk

Bíró Bódis József titkár korreferátumának bevezetőjében a tavalyi év eredményeit méltatta, majd a munkaverseny kedvező hatásairól szólt. Megállapította: a munkaverseny alapját képező szocialista brigádmozgalom tovább szélesedett, tartalmában gazdagodott. A postai feladatok kialakítására a középfokú postaszerveknél szocialista brigádvezetői tanácskozások tartottak. A tapasztalatok megerősítik, hogy a verseny-tevékenység helyes értelmezése, a célok világos megfogalmazása, az erkölcsi-anyagi elismerés fokozása következtében a brigádok egyre jobban megvalósítják a mozgalom hármas jelszavát.

— Az utóbbi években — folytatta Bíró Bódis József — a szakszervezeti szervek az elosztási kérdésekkel többlet és erőteljesebben foglalkoznak. Ennek következtében a szocialista munkaverseny, más szóval közvetlenül a termelési tömegmunka körébe tartozó tevékenység több helyen háttérbe szorult. Úgy vélem, szükséges változtatni az utóbbi évek gyakorlatán. Az eddiginél többlet és tartalmasabb, igényesebben segítünk az alapok megteremtésében a postás dolgozók tudatának formálásával, a jobb közönségkapcsolat kialakításával, a pontosan, fegyelmezetten végzett munka minőségi növelésével. Ez kötelességünk, erre vállalkoztunk.

Nem arról van szó, hogy helyzetlemzéseket végezzünk, látványos tanácskozásokat szervezzünk, vagy szakmai vezetőket sorra beszámoltassunk, hanem arról, hogy a legproblémásabb területeken a munkahelyeken segítsünk. Jó határozataink végrehajtásához itt lehet a legtöbbet tenni.

Segítsünk és ellenőrizzük, hogy a jó munkavégzés feltételei adottak legyenek. Adjunk jelzéseket, ha valahol hiányosságok találunk fel, és kísérjük figyelemmel, hogy történjen intézkedés. Segítsék és várják el az alapszervezetek, hogy a munkahelyi klíma olyan legyen, amelyben szívesen dolgoznak az emberek. Összefognak, egymásnak segítenek munkacsúcsok idején, olyan munkaterület dolgozói is, akik más munkakörökben dolgoznak — de halasztható munkájuk. Ennek meghatározó rendszerét egy-egy postaszervnél ki is lehet dolgozni.

A Posta gondjai, problémái megoldásában akkor jutunk előbbre, ha a fejlesztés üteme tovább gyorsul és iránya megfelelő lesz. Az IV. ötéves terv hátralevő időszakában ennek a feltételnek adottak. A következő két esztendő a Posta fejlesztési területein tevékenykedő dolgozókat nagy feladatok elé állítják — tervezőket, beruházókat, kivitelezőket. Helyesnek tartjuk, hogy egy-egy kiemelt feladat elvégzésére szocialista szerződés jöjjön létre, a tervszerűbb együttműködésre a kooperáló vállalatok között.

Ismeretes, hogy az üzemi demokrácia fejlesztése politikai, társadalmi és gazdasági előrehaladásunk ütemének egyik döntő tényezőjévé vált. Elnökségünk decemberi ülésén tárgyalta a postai utasítás tervezetét, valamint a szakszervezeti irányelveket, amelyeket most már véglegesnek lehet tekinteni. Időközben elkészült a KPM rendelete is, amellyel egyetértünk. A postai utasítás rögzíti a kormányhatározat postai követelményeit, a fórumok rendszerét és tartalmát, a gazdasági vezető feladatait, és felelősségét, az üzemi demokrácia érvényesítésében.

Ezt követően az 1974. évi bérfejlesztést ismertette szakszervezetünk titkára, majd a létszámhelyzettel foglalkozott. Korreferátumát így fejezte be:

— 1973-ban ismét eredményes esztendőt zártunk. Számos intézkedés kedvező hatást váltott ki a posta dolgozóiban. Teljesítették a terveket, tovább javultak élet- és munkakörülményeik. Az 1974. évi feladatok végrehajtásával tovább fejlődik a Posta és tovább javulnak a szociális körülmények is. Az előttünk álló esztendőben dolgozunk jól azért, hogy a jövőben is eredményes évet zárjunk és kevesebb legyen a gond és probléma számadásunkban.

VÉLEMÉNYEK

Egyed Ernő (Budapest)

Felszólalásában megállapította, hogy az elmúlt időben tovább korszerűsödött a Magyar Posta, 1973-ban pedig kedvezően alakult gazdálkodása is. Hasonlóan fejlődött az élet a HTI-nél is. Megteremtették és biztosították az automatizálás alapjait, számos rendszereket létesítettek, sikeresen folyt a nemzetközi kábelek kialakítása és megkezdődött a központ bővítése is. Sikerült megoldani a nyári forgalmat, javultak az élet- és munkakörülmények, a felszereltség és mindez egy sor minőségi változást eredményezett.

Kiss Ernő (Miskolc)

A Miskolci Igazgatóság kiegyensúlyozott gazdálkodását ismertette. Elmondta, hogy a helyi politikában sikerült jelentős eredményeket elérni. Az igazgatóságon végzett jó munka az egyéni boldogulással is jár. Kedvezően hatottak a bérintézkedések, jól alakult az év végi nyereség. Egyre emelkedik Miskolcon a munka hatékonysága és ezért az 1974-es gazdasági feltételek is biztosítottak. Hangoztatva: több figyelmet kell fordítani a postai üzletágra, javítani kell a kapcsolatot a közönséggel, de a színvonal tovább emelésének feltétele az üzletág fejlesztése. Felhívta a figyelmet arra, hogy a szociális-kulturális beruházások nem valósultak meg maradék-

tanul. A tervezési problémák arra figyelmeztetnek, hogy a szakszervezetnek már az előkészítési munkában is ki kell venni a részét.

Horn Dezső vezérigazgató

Bevezetőjében arról beszélt, hogy már folyik a következő ötéves és távlati tervek készítése. A hírközlés jövőbeni fejlesztésével ismerkednek a párt-szervek is. Különösen két témára irányította a figyelmet a miniszterhelyet-

tes. Az egyik: a klasszikus posta helyzete. Véleménye szerint a manuális munka teljes technológiáját meg kell változtatni; mindezt talán úgynevezett célcsoportos beruházás keretében lehetne megvalósítani. A másik kérdés: a távbeszélő fejlesztésében az illetékesek ismerjék el a megfelelő sorrendet; határozzák meg, milyen igények kielégítése a legfontosabb, s mi az, amire nincs beruházási keret. Foglalkozni kell az úgynevezett fix tarifák rendszeres, ötvenként történő emelésével is. Szólt ezután Horn Dezső azokról a jó kapcsolatokról, amelyek a fejlesztés során kialakultak, a megyei tanácsokkal, párt-szervezetekkel. Végül a munkaidő-csökkentés gondjairól beszélt.

Besenyi Miklós főtítkár

Megállapította: a központi vezetőség hangulata azt jelzi, hogy eredményes évet zárt a Posta. Ezt az is bizonyítja, hogy megfelelően, viszonylag pontosan terveztük az 1973-as évet. Mindaz, amit az elmúlt esztendőben a Posta végzett, része az ötéves tervnek, és ezért különösen jó érzés a tervek teljesítéséről beszélni. Szólt ezután a munkaidő-csökkentés bevezetéséről, a munkások bérének közeljövőbeni rendezéséről, majd a későbbiek során megállapította, hogy az elért eredményeket meg kell becsülni. A következő évek munkájában is a tervszerűség legyen a döntő.

(A vitában elhangzott hozzászólások után a témát dr. Buják Konstantin és Bíró Bódis József egészítették ki észrevételeikkel és foglalták össze.)

Rendhagyó eset

Dr. Vakulya Erzsébet életútja „rendhagyó”. Nem a Postán, hanem Kiskunfélegyházán, vasas üzemből kezdett. Mint munkáskádert hozták fel Pestre, interkezelt tanfolyamra. Aztán ez az első tanfolyam már meghatározta további útját.

Erettségi után a postai tanfolyam következett, majd az ELTE Jogi Karán megszerezte a doktori címet, s mindezt 1966-ig.

Már 1950-ben „kiemelték”: személyzeti felelős lett. Most a Budapest-Vidéki Posta-igazgatóság belső ellenőrzési és üzemszervezési osztály vezetője.

Nem volt ez ismeretlen terület. A forgalomnál kezdett, volt kishivatalnál is, a műszaki területet az alközpontból ismertem — csak használni kellett a régi tudást.

Az ő területén még nem vezették be a munkaidő-csökkentést. Igaz, közel egy éve áttértek a hallgatólagos második szabad szombatokra. Természetesen az így szabad-dá tett szombatot ledolgozták. Most könnyebb lesz, ha napban nem is, de időben több lesz a szabad.

Az időhiányt a csökkent önművelésben érezte leginkább. A sok napi teendő és munka mellett alig maradt szabad ideje színházra, mozira, olvasásra. Most sok minden megváltozott.

A munkaidő-csökkentés előkészítésében aktívan részt vett. A KV ülésen felszólalásában beszámolt a tapasztalatokról. Elmondta, mennyi munkát jelentett ez. Összesen négy megye — Pest, Fehér, Komárom és Nógrád — tartozik hozzájuk. A felvilágosítás sokat segített. Probléma inkább a III–VI. osztályú hivataloknál jelentkezett. A munkaidő-csökkentés mellett a szolgálat zavartalan ellátását csak szervezési intézkedésekkel lehet biztosítani, esetleg létszámnöveléssel. Végül mindenütt meggyeztek. Már túl vannak a megoldás zökkenőin. És várják a megvalósítást. Sokan már tervezik is e napokra a programot.

A dolgozók többsége családostól. A több szabad idő a család érdekében kerül felhasználásra. És természetesen mindenütt egy kicsivel többet gondolhat az egyén önmagára is.

Dr. Vakulya Erzsébet és a hat — megyét látogató — munkabrigád tagjai többet tudnak a szabadnapokról mint más. Saját, jó tapasztalataikat tovább adják, nemes ügy érdekében tevékenykedtek. S közben beleérték mások gondjából örömből fordult gondolataiba...

Az őszinteség megtérül

Bánsági István, a Somogy megyei Távközlési Üzem vezetője. Mindig a postánál, és mindig Kaposváron teljesített szolgálatot. Az üzemből jelenleg 170–180 ember

dolgozik. Feladatuk sokrétű. A jó üzemek között tartják őket számon.

1962-ben Vas megyében és Somogyban két kísérleti üzem hoztak létre. Így lettek „üttörők”. A többi megyei távbeszélő üzem e két minta alapján szervezték.

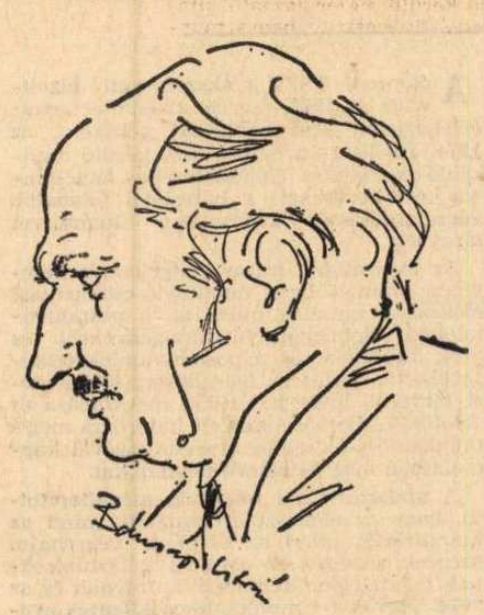
— Az első indulás előnyökkel is jár — mondja. — Mikor a többiek üzemébe szerveződtek, mi már a versenymozgalom legjobb brigádjait értékeltük.

1972-ben elnyerték az élűzem címet — talán idén újra... Van okleveles, vándor-zászlós, bronz és arany fokozatú brigádjuk, sőt van Posta Kiváló Brigádjuk is.

— Az egyén leghasznosabb versenyformája a SZIM-mozgalom. Nálunk több ilyen kerül ki, mint az egész igazgatóságon összevéve — a hangjába némi büszkeség vegyül.

Amit helyi, a kollektív vezetési módszerről mondott, különösen érdekes. Például béremelésnél külön, írásos javaslatot tesz a körzetmester, a művezető, a műszaki ügyintéző, az osztályvezető és a szakszervezeti titkár. Ezzel egy pillanatra sem hátrítja át a felelősséget másra, de döntése megbízhatóbb, alaposabb. Hogy ez mennyire így igaz egy próba bizonyította be. Kapott három ezer forintos békeret, amiről csak ő tudott. Ezt 28 műszerész között kellett felosztani. Maga felírta egy kis cetlire, ki-nek mennyi jár. Majd a műszerészeket összehívta, megmondta a keretet, s azt, hogy mindenki név szerint írja fel, hogy a közösből mennyit vesz ki magának — ötven forintos kerekítéssel. Utána egyeztettek. Huszonnégyen pont annyit vettek ki, amennyit a vezető szánt nekik. Tehát nem rosszul látják, ha az az önféltéssel is egyezik. Persze a bérügy ennyire demokratikus kezelésére még nincs állandó lehetőség... De a próba rendkívül izgalmas lehetett.

Üzeme területére a szabad szókimondás jellemző. Mindig, mindenkinek el kell mondania a véleményét — megfontoltan az igazat —, de más nap nem is mondhat „a” helyett „b”-t. A mondottak naplóba íródnak. A véleményeltérések, a neheztelések nem a folyószalon fogalmazódnak. Itt mindenki azonnal és szembe mondja, ami szívét nyomja.

Jó, hogy együttáll KV-tag is. A gyors információk, az előzetes adatok a saját munkáját segítik — és rajta keresztül természetesen a többiekét is. Előre értesül a fejlesztésekről, a posta anyagi helyzetéről, a szociális lehetőségekről...

— Mire a szakmánál a végrehajtási utasítás megérkezik, addigra mi már fel is készültünk annak fogadására. Nálunk például ötször, hatszor több a telefonigénylő, mint a kielégítési lehetőség. S mivel tudom, hogy a következő öt évben sem várhatunk különleges fejlesztést, az elbírálásnál a korlátozott lehetőségek birtokában döntök. Most béremelés lesz. Mi már elkészítettük a névszóló rangsorolást. Mire megtudjuk a pontos összeget, a dolgunk könnyű lesz. A környezetem is hasznát vesz annak, hogy én KV-tag vagyok. Fontos az élő kapcsolat a hangnem. Én, ahol csak tehetem, mindenütt beszélgetek az emberekkel. Az őszinteség megtérül, mert számíthatunk egymásra.

Új postahivatalt kap Mosonmagyaróvár

Az alig pár éve tatarozott épület kívülről, akár egy kisebb kastély. Tetején tornyok, falán körbefutó díszítések és színes téglaborítás. De ahogy belépünk, s beljebb haladunk, már nyoma sincs a kellemes külső ígérte nyugalomnak és kényelemnek. Sőt, éppen ellenkezőleg.

A mosonmagyaróvári postahivatal 1939-ben 25 embernek adott munkát. Ma 100 dolgozónak. De nem csak a munkahelyek száma nőtt, vele gyarapodott az elvégezendő feladat is, hiszen a város és környékének gyors iparosodását, a lakosság lélekszámának rohamos növekedését talán a posta dolgozói érzik a legjobban. Ime két jellemző számadat: a napi kézpénzforgalom kétféle forint körül mozog, a 18 éves, elavult távbeszélőközpontból pedig ugyanennyi idő alatt 600 az induló beszélgetések száma.

Komáromi Imre hivatalvezető azonban örömdetes hírrel, valóban a legfontosabb közölnivalóval fogad.

— A korábbi tervek szerint csak 1980 körül került volna ránk a sor, de éppen a napokban tudtuk meg, a győri központ átadásával egy időben mi is új épületbe költöztünk. Az új városközpontban épülő hivatal így 3–4 éven belül elkészül. Higgyc el, nagyon örülünk neki!...

A 94 millió forintos beruházással épülő új háromszintes postahivatal — ebből 44 a műszaki és 50 millió a forgalmi beruházás összege — átadása tehát már nem távoli ábránd. S hogy nagyon várják már, azt Sárosi Alfrédné, a távbeszélőközpont Egyetértés szocialista brigádja vezetőjének szavai is bizonyítják.

— Rendkívül szűk helyen dolgozunk. És ez nemcsak nekünk rossz, hanem a szolgáltatást is hátráltatja. Nagyon megnéheztünk a vállalatok munkáját azzal, hogy az amúgy is kiköpött öreg kapcsolóközpontok és a leterhelt vonalak mellett még mi is kedvezőtlen körülmények között dolgozunk.

Az „Egyetértés” brigád egyébként három évvel ezelőtt alakult. Úgy mondták, azért, mert szükségük van egymás segítségére, támogatására. Másképpen talán nem is tudnának megőrizni feladataikat elegendő tenni. Tagjai tizenéves, középkorú és nyugdíj előtt álló lányok, asszonyok. Amire kérték őket, mindig teljesítették. Másra még nem volt példa. De a brigád közösségi élete is példamutató. Mint azt az idős, szociális otthonban lakó egykori munkatársuk levele is bizonyítja, gyakran keresik fel, s töltönek vele néhány órát azok is, akik ifjabbak lévén, még nem ismerték.

— A legrégebbi brigádok a kézbesítők Kossuth és Petőfi nevű kollektívái — mondja Sztranyavszky Andor szakszervezeti titkár, amikor a többiekkel érdeklődünk. — Vállalásaik teljesítésével nemhogy javult a kézbesítés, de ma már panaszmentes. Az új városközpontban pedig, ahol közel ötvenen laknak és napközben kevesebben tartózkodnak otthon, délután is járnak a díjbeszedők — teszi hozzá az szb-titkár, aki összesen hat kollektívva munkáját értékeli évről évre. Ő maga 27 éve a járási csoport titkára és munkáját már ezüstjelvényekkel is kitüntették.

Amikor a hírlapterv teljesítésére terelődik a szó, a Győr-Sopron Megyei Lapkiadó Vállalat vezérigazgatójának köszönőlevele is előkerül. A dicséret szavak a kézbesítőknek szólnak, akik 180 új Népszabadság-előfizetőt gyűjtöttek a versenyben. De íme a legjellemzőbb szám: a városban január elsejével összesen 12 764 hírlapelőfizetőt számláltak, amely a lakosság számához viszonyítva igen jó olvasottsági mutatóról árulkodik. De nem éri panasz a ház elejét a két új, az Arany Holló és az Olimpia brigád nevének említése sem. A felvételi és a hírlapértékesítés, valamint az irányítási munkakörben dolgozó brigádok munkájának köszönhető, hogy csökkent a díjhiány, nőtt az eladott képeslapok száma, s fél millió forinttal emelkedett a takarékbetétek összege is. Az új irányítószám bevezetése zökkenőmentes volt.

A hivatalban összesen 44 nő dolgozik. A lányok, asszonyok fele 26 éven aluli, tehát elég sok a fiatal.

A szakszervezet nőfelelőse, Mészáros Ernőné arról a segítségről beszél, amelyet a nagycsaládos édesanyáknak nyújtanak.

— Évente kétszer tudunk nekik segítyt adni, s egy gyerek után 300 forintot kapnak a mamák. Tavaly a hivatalban nyolcan összesen 7800 forintot, járási szinten pedig tizennégyen 18 000 forintot kaptak. Nálunk most 12 asszony van gyermekgondozási szabadságon, s őket is megilleti majd az új pótszabadság, amely két gyerek után 5, három után pedig 8 napot jelent. Jelenleg négy nő dolgozik vezető beosztásban: csoport- és osztályvezetők.

S ha már pénzről esett szó, szóljunk a bérekről is. A hivatalban a forgalmiak egyösszegű bérátalaga 1940 forint. A hírlapkezelés titkár, akik teljesítményben dolgoznak, s plusz még hírlappótlékot is kapnak, 1700–1750 forint ez az összeg. Bérfezltséget csak ott éreznek — mondta a hivatalvezető —, ahol a rendelet óta még nem léptek előre a dolgozók. Kedvezően alakult a forgalomban dolgozók fizetése is, s így az utóbbi időben a mosonmagyaróvári postán megszűnt a munkakerőhiány.

— Nagyon jó a tisztí utánpótlásunk, különösen a postás középiskolából idekerült fiatalok munkájával vagyunk meglegedve — mondja Sztranyavszky Andor szb-titkár. — A fiatalokkal egyébként sokat törődünk — folytatja —, a KISZ-szervezetet pedig éppen a szakszervezet patronálja. Tavaly augusztus 20-án például ötvenen vettünk részt egy közös, jól sikerült kiránduláson. Az új KISZ-titkár, Zsuzsanna Józsefné személyében egy igen agilis vezetőre tettünk szert, aki a három éve még komoly gondokkal küszködő szervezetbe valóban életet vitt. Készül már a kultúrso-ba is, s reméljük, valóban élettel telik majd meg. De a fiatalok mindenütt helytállnak — mondja mosolyogva —, mert a nagy forgalomban, tavaly például 8 millió 800 ezer forintos bevételünk volt, nagyon számítottunk a jó munkájukra.

— Ez az összeg — veszi át a szót a hivatalvezető — tulajdonképpen nem igazi csúcs, hiszen ha a távbeszélőközpontot bővíthetnénk, tovább emelkedne.

A központ azonban valóban nem bővíthető. A meglevő négy hely is zsúfolt. Válozást már csak az új hivatal hoz, s tudja ezt Rátkay Zoltán alközpontos műszerész is, aki a mindig készenlétben levő Március 21. brigád vezetője.

Bent a központban Ősze Tiborné fogad. Az asztalok mellett „Itt a kórház, tessék beszélni”, „Ligeti elvtársat kéri”, „Tessék maradni, kapcsolom” jól ismert rövid mondatok hallatszanak. S miközben a havi távbeszélődíjak összegéről esik szó, amely decemberben például 546 ezer forint volt, a teremben körbenézve belátjuk, valóban várják már az új hivatalt. Az öltöző egy függönnyel eltakart sarok, a terem igen kicsi, s a négy hely sem tágasabb.

Innen egy lépés az automata központ. Vezetője Westergom Viktor röviden summázza a helyzetet: az 1951 óta felújítás nélkül üzemelő központban kilencen dolgoznak. Nagyon várják már ők is az új hivatalt, ahol a műszaki feltételek nagyobb üzembiztonságot biztosítanak majd.

A kézbesítők elosztó helyiségében talán a legkedvezőtlenebbek a viszonyok. Összesen 13-en dolgoznak a kis, levegőtlen és közvetlen a mellékhelyiségekbe nyíló teremben.

A felvételnél a közönség szorult össze, ha már húszan érkeznek egyszerre. Pedig ez nem ritka, hiszen Redl Jánosné főpénztáros komoly forgalomról számolhat be.

— Tegnap például 4 millió 300 ezer forintos bevételünk volt. A januári forgalomban közel ezer csekket számoltam össze.

Az év végi csúcsforgalom zökkenőmentes volt a postán: Sok segítséget kapott ehhez a soproni igazgatóságtól is a hivatal. Az új esztendő pedig egy emlékeztető rendezvény-nel kezdtek: január 12-én rendeztek először nyugdíjas-találkozót. Azokat a régi szaktársakat hívták meg, akik abban az időben dolgoztak a hivatalban, amikor még nehezebb körülmények közt folyt a munka.

— A pár év múlva nyugdíjba menőknek már nem lesz ilyen gondjuk — mondta befejezőül Komáromi Imre hivatalvezető —, hiszen az 50 éven túli és 21 éves kezelőgyakorlattal rendelkezők bérét éppen a közelmúltban rendezték. Őt dolgozott érintett ez Mosonmagyaróvárról, akik 1973. január elsejével visszamenően kapták meg az emelést.

S még egy fontos dolog, amikor ők jönnek majd a nyugdíjas-találkozóra, már az új épületben találkozhatnak egykori szaktársaikkal. (bk)

Haraszi Alfréd grafikája

Munkaidő-csökkentés – a gyakorlati munka útján

A Minisztertanács 1973. december 6-i határozata, amely szerint 1974. évben a Magyar Posta általánosan bevezetheti a heti 44 órás munkaidőt, érthetően mozgásba hozta a Posta illetékeseit. Nemcsak az irányító, hanem a végrehajtó szerveket egyaránt. Az örömmel vett hír mellett ugyanis azonnal gondolni kellett arra is, hogy a munkaidő-csökkentést önmagából kell megvalósítani. A dolgozók bére nem csökkenhet. A postai szolgáltatások zavartalanlását és biztosítani kell. Megkezdte a Pécs 1. és 2. sz. postahivatalokat a zavartalan átvitelt hogyan biztosítják?

— Oszintén szólva — kezdte a tájékoztatást Péter Ferenc a Pécs 1. sz. megyei postahivatal vezetője — a határozat még meg sem jelent, mi már vagy nyolc hónappal ezelőtt megkezdük a lehetőségek felmérését. Vagyis annak eldöntését, miképpen fogjuk az egészhez, ha a minisztertanácsi határozat napvilágot lát. Mindenekelőtt azt vizsgáltuk, hogy saját erőből hogyan tudjuk ezt megoldani. És amikor nagy vonalakban világossá vált, hogy alap körülményekkel, a rejtett belső tartalékok feltárával, minden átfogó szervezéssel ez lehetséges, következő lépésként már erre mozgósítottunk minden erőket. Le kellett győzni az ezzel kapcsolatos, itt-ott jelentkező ellenvéleményeket, bizonyítani elképzelésünk igazát és finomítani a szervezési elképzeléseket. A szakvonal eddig is állandó konzultációban volt a párt, a KISZ és a szakszervezet vezetőivel. Amikor aztán tényként napvilágot látott a kormányhatározat, a kérdés végrehajtásának lehetőségét párt- és szakszervezeti taggyűlésen, termelési tanácskozáson, szocialista brigádvezetők értekezletén, szocialista brigádgyűléseken vitázták. A dolgozók ma már világosan látják és elismerik, hogy saját erőből megoldható a szabad szombat kérdése.

— Hogy miként? Azt már osztályokra, csoportokra bontottuk le. Ez annyira sikerült, hogy nem egy helyen most már azt vetették fel, hogy egyáltalán miért húzódtott el eddig ez a kérdés. Így a Postán a forgalomnál sem lett volna eddig ez az óriási munkaerő-vándorlás, ami annyira „szakmai szenvedést” hozott az egész végrehajtó szolgálatra. Természetesen vetődtek fel — a határozat végrehajtásával kapcsolatban — igen rázó kérdések is. Így a hírlapot is kézbesítő 11 külterületi kezelő szabad ideje. A hírlapexpedíciók munkaidő-megoldása a nyomdában. A hírlap mozgópóztások szabadnapja. Vagy a C szolgálatú főpénztárosok csökkentett munkaidőjének biztosítása. A szervezésnél a zárva tartó kis hivatalok felszabaduló kezelőinek segítségével számolnak. Más osztályokon munkahely-összevonásokat és egyéb átszervezéseket kívánunk alkalmazni szombatokon. A szolgálati beosztások startra készen állanak.

A pécsi kerület — sőt a vidék — legnagyobb hivatalának bizakodó, jó hozzáállása természetesen példamutató az igazgatóság többi hivatalának is.

Ezt tapasztaltuk a Pécs 2. sz. pályaudvari postahivatalnál is, amikor e témáról kezdtünk érdeklődni Nagy Dezso hivatalvezetőnél és Halász Károly szb-alapszervi titkárnál. Ahogy elmondták, már nagyon régen várták e határozat megszületését. Elsősorban azért, mert az égető létszámproblémájuk megoldását is ettől várják. Ugyanis a 70 fős hivatalnál éppen a fele — 35 fő — 17–19 éves férfi és női dolgozó. E fiataloknál már nemcsak a bérkérdés a fontos — amelyet már kielégítőnek ítélnék — hanem legalább olyan fontos a szabad idő kérdése is. Munkaerő-felvételnél mindig ez az egyik első kérdés. A néhány postai szolgálat, az ünnepi, a vasárnapi bentlét, a hármasműszak mellett ez a fontos — hangoztatták eddig az újonnan jöttek. Most már igenlő a felelet. Már megszűnt a munkaerőmozgás. A pozitív hatás különösen jó a szállító szolgálatban dolgozóknál. Érthető, miután ebben a munkakörben dolgozók azok, akik közismerten hosszabb ideig vannak távol családjuktól. A hír vétele után a vezetés és szakszervezet nagy ambícióval fogott e nem könnyű szervezési munkához.

A „papírszervezés” után már gyakorlatilag is hajtottak végre próba szolgálati beosztásokat. Zökkenőmentesnek bizonyultak. A hivatal olyan belső helyein, ahol megosztottan kell majd szolgálatot tartani — pl. főnöki irodában, felvételnél, levélirányításnál — arra is ügyelnek, hogy a munkaképesség (kor, szakképzettség, intenzitás stb.) mindkét csoportnál egyenlőképpen oszoljon. Emellett a pályaudvari szolgálatnál haladéktalanul hozzáfűzték a „beugrók”, a szállító szolgálatnál pedig új „többlet” mozgópóztakezelők kiképzéséhez. Az azóta eltelt idő azt mutatja, hogy e tekintetben is jó úton járnak. Nyugodt lelkiismerettel várják április első napjait.

Dr. Pazar Ferenc

Gyulán tavaly fejezték be a postahivatal bővítését mintegy 1,2 millió forint beruházzal. Jelenleg a helyi távfizető központot bővítik — kétszáz új előfizető kapcsolódhat be — de az igény itt is duplája, pedig a mostani beruházás 800 ezer forint. A hivatal bővítésével jobb munkakörülményeket teremtetek a gyulai postán, s ez megkönnyítette az előkészületeket a szabadszombatok bevezetésére. Tennivaló így is akad, s a gyulaiak eddig sem vártak

tétlenül. Erről beszélgettünk Szelei Mihály hivatalvezetővel.

— Hány embert érint a szabadszombat bevezetése?

— A gyulai postán 73 dolgozónkat, a 18 környékbéli kishivatal nem tartozik hozzánk. Dolgozóinknak több mint fele nő.

— A szabadszombat hírére hogyan fogadták Gyulán?

— A postásoknak a régi rágya már, hogy csökkentsek a munkaidőt, legyen nekünk is szabadszombatunk. Különösen vonatkozik ez a nőkre, de a férfiakra is rájár a pihenés. A kézbesítés fizikailag nehéz, a tisztviselők munkája pedig idegileg fárasztóbb. Mi már korábban foglalkoztunk a szabadszombat gondolatával — mielőtt a

szegedi igazgatóságtól megkaptuk volna az utasítást a felkészülésre — sőt két helyen, az egyesített felvételnél és a pénzügyi-nál meg is valósítottuk a kötelező óramennyiség ledolgozásával.

— Mikor kezdték az általános előkészületeket?

— Február hetedikén hívtak be az igazgatóságra, ahol a feltételeket és a részleteket megtárgyaltuk. Kaptunk segítséget egy nagy problémánk megoldásához, a járási szolgálatához vehettünk fel embert. Ez nagyon fontos, hiszen a környező községekbe beérkező anyagot délutánonként kétszer indítjuk Békéscsabára, itt sem állhat meg a munka, a szolgálat színvonalát sem csökkenthet. Ide kapcsolódik a távtráthéberítés is.

— A kézbesítést általában, hogyan akarják megoldani?

— A csomagkézbesítés már megoldódott, a kocsivezetők egyedül végzik ezt a munkát, s jól. A levél, s egyéb kézbesítésnél február 9-én és 16-án olyan próbakézbesítést csináltunk, hogy egy-egy postás két kerületbe vitte el a küldeményeket. Az eredmény ragyogó volt. Reggel háromnegyed nyolckor indultak kerékpárjukkal és déli 12 órakor már bent voltak mind a hatvan. Mehetek is haza, 13 órakor már nem volt bent senki a kézbesítők közül. Először félték, de kiderült, hogy a két kerülettel is időben tudnak végezni. A brigádertekezleten úgy döntöttek a kézbesítők, hogy ezt a módszert választják, egyik szombatban a brigád egyik fele, a következő szombat pedig a brigád másik fele lát el két kerületet és így biztosítva van a szabadszombatjuk.

— És az egyéb munkahelyeken?

— Minden osztályunkon részletesen kidolgoztuk a tervet, s megbeszéltük az emberekkel, hogyan lenne jobb, hogyan csinálnák a munkát, hogy a szabadszombat a szolgálat rovására ne menjen. A levél, a pénz és egyéb felvételeknél is bent lesz ál-

landóan két ember és minden úgy megy, hogy a közönség nem veszi észre; a postásoknak szabadszombatjuk van. A küldemények kiszállításához kell majd segítséget adnunk, de ezt is megoldjuk.

— Mikortól vezeték be a szabadszombatot, s hogyan tudják összeegyeztetni a családokkal?

— Április 6-án lesz az első szabadszombat. Az egyeztetés már nehezebb, gondokat is okoz majd. Mindenesetre megpróbáljuk úgy csinálni a beosztást, hogy mindenki a családjával együtt lehessen, csak így van igazán értelme.

Gyulán tehát jól előkészültek a szabadszombat bevezetésére. Ez természetesen nem old meg egy súlyosabb problémát: azt, hogy ennek a városnak kevés az egy posta. A hivatalvezető finoman úgy fogalmazott, hogy a fejlődés magával hozza majd egy új posta felépítését. Erre bizony szükség van. Jelenleg a városi tanács és a Szegedi Postaigazgatóság tárgyal arról, hogy az ötödik ötéves terv időszakában a Vízügyi Hivatal mellett — néhány épület szanálása után — felépítik az új postát. De szükség lenne még postára a most épülő törökúti új városrészben, továbbá a fűrdőnél (itt csak nyáron van kirendeltség), amely kiszolgálja a vendégeket és a környékbeliakat.

Csepányi Lajos

A Soproni TSZT szakszervezeti bizottsága az 1974. február 27-én megtartott értekezleten első napirendi pontként, az 1974. április 1-én bevezetésre kerülő munkaidő-csökkentés előkészítésével kapcsolatos intézkedéseket, a hátralevő feladatok végrehajtásával kapcsolatos ütemtervet tárgyalta.

Az igazgatóság írásos előterjesztés keretében számolt be a munkaidő-csökkentés előkészítő munkák állásáról, a postahivataloknál felmerült létszámgigényekről és azok kielégítéséről, a postahivatalok felkészülési, valamint az igazgatóság intézkedési tervéről, mely határidők megszabása és felelősök kijelölése mellett határozza meg a munkaidő-csökkentés végrehajtásával kapcsolatosan még hátralevő feladatokat.

A szakszervezeti bizottság megállapította, hogy az előkészítő munkák mind az igazgatóság, mind az érdektelt végrehajtó szervek részéről az előzetes célkitűzéseknek megfelelően, természetesen folytak és az 1974. április 1-i munkaidő-csökkentés gyakorlati megvalósításának előfeltételei biztosítottak. A postahivatalok felkészülési és végrehajtási tervét az előzetes megbeszélések, irányelvek és egyeztetések szellemében elkészítették. Célravezető, hogy március hónapban újabb helyszíni megbeszélésekre kerüljön sor, amelyeken a felmerülő problémák rendezése megtörténhet.

Megállapította a szakszervezeti bizottság, hogy az igazgatóság minden részletre kiterjedő, alapos előkészítő munkát végzett és messzemenően igyekezett megteremtetni a munkaidő-csökkentéshez szükséges személyi és tárgyi feltételeket.

A második napirendi pontként az igazgatóság tervezetű bizottságának vezetője számolt be az 1973. évi tervteljesítéséről.

Az igazgatóság az 1973. évet igen jó eredménnyel zárta. Az előirányozottnál nagyobb lett a nyereség, a hatékonysági mutató is meghaladta az előirányzatot és 2,8 százalékkal nőtt a termelékenység. Ennek alapján tervben felüli bérfejlesztésre nyílt lehetőség és az év végi részesedés címén felhasználható összeg is nagyobb lesz az előirányozottnál. A fenntartási terv 102,3 százalékos, az álláskereső-fejlesztési előirányzatok 101 százalékos teljesítése, a műszaki fejlesztési tervben foglalt témák megvalósítása, valamint a minőségi mutatók kedvező alakulása mind azt mutatják, hogy az igazgatósági terület postás dolgozóit eleget tettek vállalt kötelezettségeiknek, melyeket a szocialista brigádmozgásban, valamint a különböző versenyformák keretében tett vállalkozásokban tüntek maguk elé.

Jelentős intézkedések történtek a dolgozók élet- és munkakörülményeinek megjavítására is. Tervez felül sor került a hírlapkézbesítők esőköpennyel és cipővel, a felvívó munkakörökben foglalkoztatott dolgozók műszálas munkaköppennyel való ellátására, s egyes munka- és védőruházatok viselési idejének csökkentése is megtörtént.

Drávai József
Soproni Postaigazgatóság

Hihetetlennek tűnik, de igaz, hogy Gődön a modernizált postahivatalban Burány Sándorné hivatalvezetővel alig tudunk néhány perces beszélgetést folytatni. Tény viszont, hogy látogatásunk egészen váratlanul történt, de talán ez is igazolja, hogy az újságíró tulajdonképpen csak így csöppenhett be a dolgok sűrűjébe. Pontosán azon napra esett váratlan látogatásunk, amikor is az üzemi dolgozók többsége szabadszombatot tartott. Hála az új rendelkezéseknek, ez a kedvezmény az utóbbi hónapokban egyre inkább érezteti kedvező hatását a Posta dolgozó körében is. Igen ám, de ahogyan bezárják a szabadszombaton egy üzem, egy gyár kapuját, ugyanezt nem tehetik meg egy postahivatalban. Miért van ez így?

— Egyszerűen azért, mert az embereknek egy tekintélyes része a szabadszombatot használja fel hivatalos ügyeknek az intézésére, így a postai távfizetések lebonyolítására is — feleli a valós helyzet mérlegelésével Burány Sándorné hivatalvezető.

Mindjárt hadd tegyük hozzá azt is, hogy éppen akkor szabadszombatos dolgozókat volt kénytelen helyettesíteni a most felszerelt CB rendszerű központban, mert az új készülék kezelését csak ketten sajátították el. Tekintettel arra, hogy Burányné sokoldalúan képzett postásdinasztiaiból származik — postás a férje, és a 18 éves lányja Judit is a váci postán dolgozik — magától értetődőnek és természetesnek tartották, hogy neki az új készülék kezeléséhez is értenie kell. Mert tény és valószínű, a központ kezelőjét pillanatnyilag rajta kívül más nem tudja helyettesíteni.

— Persze ez nem lesz mindig így — fűzi hozzá mosolygóra két kapcsolat közötti szünetben — mert egy ilyen kis hivatalban sokoldalúan képzett szakemberekre is szükség van. Ezt indokolja többek között az is, hogy bárki bármilyen oknál fogva gyakran hiányzik kénytelenül, a távollétekből fakadó gondokat pedig nem érezhetik meg a postai szolgáltatásban. Mert azt tartjuk, hogy mi vagyunk a lakosságért és nem ők értünk. Tessék — nyújtja felénk a vendéglőnyelvet — hálások az ezért az önzetlen kiszolgáltatásért, a pontos kézbesítésekért a nagyközönség lakói. Rengeteg dicsőítő, elismerő sor bizonyítja szavainak valódiságát.

— Meg aztán éveken ezelőtt azért is tömörültünk szocialista brigádba — nyugtat meg az örökké derűs Juhász Sándorné kézbesítő —, hogy segítsük egymást a munkában, s a magánéletben egyaránt. Mert mi szigorúan tartjuk magunkat ahhoz az elvhez, amelyet tömören így fogalmaztak meg: „Szocialista módon dolgozni, tanulni és élni!” Aztán a névadónk emléke, népszerűsége is erre kötelez bennünket. Ugyanis a „Petőfi Sándor” szocialista brigád nevet viseljük. Ugy tessék elképzelni, hogy mi kézbesítők naponta mintegy harminc kilométert teszünk meg gyalog és kerékpáron napközben, esőben, hóban és sárban. Nálunk nem okoz gond a helyettesítés ha valamelyikünk hiányzik, mert úgy ismerjük valamennyi járást, akár a sajátunkat.

Juhász Sándorné minden bizonnyal társai véleményét fogalmazta meg tömören, mert ezt erősítette meg hangos igénnyel Pataki Árpád és Jámor Ferencné is. Olyannyira természetesnek tűnt mindez, hogy a kézbesítők szobája előtt levő irodában szorgoskodó Honffy Józsefné pénzükező és Hábl Károlyné felvívó csaknem egymás szavába vágva toldták meg az előbb hallottakat. Azt ugyanis, hogy az egész hivatal valamennyi tagja a Petőfi brigádba tömörül, s ezzel is vállalva a magasabb felelősséggel, nagyobb kötelezettségtudattal járó munkavégzést.

— Ugyanis — mondja Honffyné — azt szeretnénk elérni, hogy a jelszóban szereplő tanulási feltételeknek azáltal is megfeleljünk, hogy a most felszerelt modernebb központunk kezelését is többben elsajátítsuk.

Mint a képek is tanúsítják, serény munkában ezen a szombat délelőttön a gödi postán valóban nem volt hiány. De egy kicsit még a vendégek is túlbemészenen vártak soraira, amikor megtudták, hogy riport készül arról a brigádról, amely ezernyi szállal, megannyi levéllel köti össze őket a távol élő szeretteikkel, ismerőseikkel és a nagyravágyókkal. Nem kis büszkeséggel biztatgattak:

— Aztán írják ám meg, hogy köszönjük ezt a szép modern postahivatalt és minden tisztelőnk az itt dolgozókat.

Ime, a legnagyobb elismerést, a lakosság háláját nyújtjuk át ezúton csokorba szedve a „Petőfi” szocialista brigád dolgozóinak.

Ifj. Abrankó Endre

Követésre méltó kezdeményezés

A Posta Számítástechnikai és Szervezési Intézet gazdasági és szakszervezeti vezetői kéressel fordultak a BRFK Közlekedésszervezési és a Fővárosi Közlekedésszervezési Tanácsokhoz, hogy az intézet dolgozói részére tartassanak közlekedési témájú balesetelhárítási előadásokat.

A kéresek készségesen tettünk eleget. Az aktuális témájú kiadványokat a munkavédelmi oktatások keretein belül tartottuk.

Mondanivalónk egyaránt szólt a gyalogosoknak, utasoknak. Mivel a hallgatóság 99 százaléka nő volt, ezért a gyermekbaleseteket előidéző okokról is beszéltünk, kérve az édesanyákat, hogy gyermekeikkel ismertessék meg a legalapvetőbb közúti közlekedésszervezési szabályokat.

A dolgozók körében is pozitív hatása volt a követésre méltó kezdeményezésnek. Hozzávetőlegesen 700-an hallgatták meg érveléseinket.

Folytatásként KRESZ-veléledőket tartunk 350 fő részvételével, melynek során tesztlapokat állítanak ki a jelentkezők versenyre. A legtöbb helyes megfigyelést beküldő dolgozók között könyvjutalmat osztunk szét.

Ezúton is köszönetet mondunk a gazdasági, szakszervezeti vezetőknek és Kirner György munkavédelmi előadó elvtársnak.

Sztéhló György

JOGI TANÁCSOK

Munkaidő-csökkentés és a szabadság kiadása

Mint közismert, az ötnapos, illetve kéthetenkénti ötnapos munkahét bevezetése tette szükségessé azt a jogszabályi rendezést, hogy a szabadság kiadásánál a hét minden napja munkanap, függetlenül a váltólattól, munkaidő-beosztása szerint (pl. ötnapos munkahét esetében szombaton stb.) munkát kell-e végeznie. E szabály alapvető célja az, hogy a dolgozónak a munkahét hosszától függetlenül (mind szabadságidőben, mind pedig szabadságidőre járó munkabérből) azonos mértékű szabadságot biztosítsunk.

Ugyanis, ha a szabadnapokat nem kellene a szabadságidőbe beszámítani, akkor pl. egy évben huszonnégy munkanap-szabadságra jogosult dolgozó — a szabadnapok beszámítása nélkül —, kéthetenkénti szabadnap esetén két munkanappal több szabadságot részesülne az ugyancsak heti 44 óras munkaidőt hatnapos munkahét keretében ledolgozókkal szemben.

A kéthetenkénti biztosított többletszabadság átlagosan évi 28 munkanapot tesz ki.

Ennyi többlet szabad időt kaphatnak az általános postai munkaidő-csökkentés bevezetése után azok a postás dolgozók is, akiknek a munka jellegénél, vagy munkahelyük területi fekvésénél nem kéthetenkénti, hanem a szabadsághoz csatlakoztatva egybefüggően, vagy részletben időt, mert ők minden héten hatnapos munkarenddel dolgoznak.

A kéthetenkénti ötnapos munkahéttel dolgozók esetében — jogszabálynál fogva — ugyanannyi szabadságot tekintenek kiadottnak, mint amennyi akkor esik szabadságidőre, amikor a dolgozó egybefüggően vesz igénybe szabadságát. Ez gyakorlatilag azt jelenti, hogy minden 12. szabadságnapot tekintünk kiadottnak. Tehát a 12. nap, vagy annál több, de 24 napnál kevesebb szabadságra jogosult dolgozónál 1 napot, a 24 nap szabadságra jogosult dolgozónál pedig 2 napot tekintenek kiadottnak.

Kérdés, mi a helyzet azoknál a dolgozóknál, akik heti 44 óras munkaidőkeretben

dolgoznak ugyan, de a többlet szabad időt nem hetenként kapják, hanem a szabadsághoz csatlakozóan egybefüggően, vagy több részletben.

Ilyen esetben is szabadnapon kiadottnak kell tekinteni egy, illetve két napot, mert különben a dolgozó egy, illetve két nappal több szabadságot élvezne, mint azok, akik kéthetenkénti jogszabályi szabadságra Magyarországonként vegyünk két dolgozót, akik mindketten évi 24 rendes szabadságra jogosultak.

Ha a kéthetenkénti szabadnapra jogosult dolgozónál 2 napot tekintenek kiadottnak, akkor 22 nap szabadságra és évente 26 nap szabadnapra, összesen 48 nap pihenőnapra jogosult.

Ha az összevont szabadnapra jogosult dolgozónál a 24 nap szabadságból nem vennének két napot szabadnapon kiadottnak, akkor 24 nap szabadságra és 26 nap szabadnapra, összesen 50 pihenőnapra szerezne igényt.

A 44 óras munkaidőt hatnapos munkahét keretében ledolgozók szabadságát csökkentés nélkül kell kiadni.

A munkaidő-csökkentés bevezetése után a legtöbb postászernél kéthetenkénti kiadott szabadnappal biztosítják a dolgozók munkaidőjének rövidítését. Tehát 5 és hatnapos munkahetek váltogatják egymást. A hatnapos munkahét a szombati munkaidő megrövidítése érdekében a hét első öt napjára hosszabb munkaidőt lehet megállapítani.

Ha a dolgozó rövidített munkaidőt szombaton vesz ki az öt megillető szabadságát, ilyen esetben is teljes munkanapra szóló szabadságot kell kiadni és ezért a hét más munkanapján a dolgozó munkaidője nem csökkenthető. Pl. az öt és fél óras szombati munkanapon igénybe vett szabadság miatt nem csökkenthető az előző munkanap munkaidője három és fél órával, mivel a dolgozó az átlagkeresetét nem az aznapra eső munkórak számának arányában kapja, hanem a heti munkaidő 1/6 részére.

A fentieket a dolgozók rendes szabadság kiadásáról mondtuk. Kérdés, mi a helyzet, ha a dolgozónak

nemcsak rendes szabadság jár, hanem az többféle címen is megilleti őt.

A szabadság kiadásának fent ismertetett szabályait a rendes szabadságra, a jutalomszabadságra és a rendkívüli szabadságra külön-külön kell alkalmazni. Az év folyamán a dolgozónak többféle címen járó valamennyi szabadságot tehát nem szabad összeadni, a szabadnapon kiadottnak minősülő szabadságnapok kiszámítása céljából, hanem a szabadságok külön-külön kell az elvégzésre.

Például, ha a dolgozónak 23 nap rendes, 4 nap jutalom-, továbbá 6 nap rendkívüli szabadság jár, és kéthetenként van szabadnapja, úgy a 4 nap jutalom- és 6 nap rendkívüli szabadságból egyetlen napot sem kell a 23 nap rendes szabadságból pedig összesen 1 napot kell szabadnapon kiadottnak tekinteni.

Végül néhány szót a dolgozó anyák és gyermeküket egyedül nevelő apák szabadnapjáról.

A Minisztertanács 1040/1974. sz. népesedéspolitikai határozata nyomán 1974. január 1-től a dolgozó nőt és a gyermekét egyedül nevelő apát évenként — már korábban is biztosított — havi egy fizetésnélküli háztartási szabadnapon túlmenően — tízennégy évesnél fiatalabb, egy gyermeke után kettő, két gyermeke után öt, három és ennél több gyermeke után kilenc fizetett szabadnap illeti meg.

Ezek a szabadnapok nem azonosak a többi biztosított anyák számára megillető pótszabadsággal (Mt. V. 50. § (2). bekezdés).

A három vagy több tizenévesen aluli gyermekét maga gondozó dolgozó anyát — a többi gyermekes anyák pótszabadsága mellett — a dolgozó anyák szabadnapja is megilleti, tízennégy évesnél fiatalabb gyermekei után.

A kétféle szabadnapot nem lehet összeszámítani, és a szabadság kiadásának szabályait is csak több gyermeke anyák pótszabadságára lehet alkalmazni, mivel a gyermeknevelési szabadnap nem minősül szabadságnak.

Dr. Pikó Adrienne

KITÜNTETÉSEK

A nemzetközi nőnap alkalmával — kiemelkedő szakszervezeti munkáért — az Elnökség javaslatára többen kaptak kitüntetést.

A Munka Érdemrend ezüst fokozatát kapta Benke Géza, a Postások Szakszervezete Elnökségének tagja, a KV mellett működő Nőbizottság vezetője. A kitüntetést Losonczi Pál, az Elnöki Tanács elnöke

adta át. Szakszervezeti munkáért arany fokozatú kitüntetést Pinter Istváné, a váci 1-es postahivatal szb-titkára és Molnár Dezsőné, a TIG TSZ szb-bizottságának elnöke kaptak. Az ezüst fokozatot Gutai Józsefné, a HTI debreceni gócéüzem szb-tagja, gazdasági felelős, Keresztes Józsefné, a Bp. 72-es postahivatal szb- és szb-tagja, nőfelelős; Istváni Lajosné, a Kaposvár 1. ph. szb kultúrfelelőse; Szilágyi Józsefné, a Szegedi TSZ Békés megyei szervezője és Varga Imréné, a BUVIG Budai JSZB titkára kapta. A kitüntetéseket Gáspár Sándor elvtárs, a SZOT főtitkára adta át.

Oklevél kitüntetésben részesültek: Tótsági Józsefné, a HTI Belföldi Távfeszítő Központ szb-nak szakszervezeti bizalmi; Gyurcsó Mihályné, a TIG Belső Távfeszítő Üzem szakszervezeti tanácsának gazdasági felelőse; Garbacz Katalin, a TIG Lépő Távfeszítő Üzem szb-nak üdülési felelőse; dr. Fa Géza, az RTV Igazgatóság szakszervezeti tanácsának segélyezési albizottság-vezetője és Mihályi Józsefné, a szerencsi postahivatal szb-titkára.

Gratulálunk a kitüntetetteknek!

Afrika

Afrikában, két falu között — Tchatchwa és Kutschba —, amely 20 kilométerre van egymástól, a postai szolgálatot két idomított strucc látja el. Az állatok a nyakukba akasztott postatáskában viszik a küldeményeket — sőt hozzák is — és a hírek szerint jól bevált ez a módszer.

(Romániai Előre)

Két évtized a postások szakszervezetében

A postások szakszervezete közismert és köztisztázott, külön munkatársi, Gyimesi Antal elvtárs nyugdíjba ment.

Gyimesi elvtárs több mint két évtizedet dolgozott a postások szakszervezetében, különböző beosztásokban. 1938-ban mint gépkocsivezető kezdte postai pályafutását, és most mint a postások szakszervezete közgazdasági osztályvezetőjeként köszönünk el tőle.

A postás dolgozók által megbecsült szakszervezeti tisztviselő. A legtöbb munkakörénél fogva a postás dolgozók érdekévédelmének, élet- és munkakörülményeik javításának érdekében tett. Ezt hivatásának tekintette. Munkájában mindig a jó szándék vezette, becsületessége, egyessége jellemezte. Több szakszervezeti, állami és

postai kitüntetés tulajdonosa. Most, hogy nyugdíjba került — egész munkássága elismerésül — a Munkaérdemrend arany fokozatú kitüntetést adományozta részére a Népköztársaság Elnöki Tanácsa.

Összinté szívóbbul gratulálunk e magas kitüntetéshez, kívánjuk, hogy jó erőben és egészségben élvezze a sokáig éljen és élvezze a pihenés örömeit.

Hogy vagy kismama?

Látogatási körútra indulok „gyes”-en levő kismamákhöz. Hogy vannak? Hogyan fejlődnek a kicsik? És még sok-sok kérdésre szeretnék választ kapni.

Varga Imréné örömmel fogad: — Jaj, de jó, hogy eljöttél! Gyere csak gyorsan be, nézd meg a babát. Ilyen aranycsillag nincs az egész világon!

A gyermek tényleg gyönyörű, patyolat tiszta körülötte minden. De nemcsak körülötte, a lakásban is mindenhol. Vargáné szeméből sugárzik az öröm és kérdés nélkül is folytatja:

— Úgy örülök, hogy itthon lehetek a kicsivel. Ezt az örömet nem pótolhatja semmi. Tudod, először azt gondoltam, hogy egy év után bemegyek dolgozni, de mégsem lett belőle semmi. Még dolgozhatok eleget, de ezek a szép évek, a gyermek fejlődésének örömei, soha nem térnek vissza. Erről nem szabad lemondani...

Az utam Maróti Istvánéhoz vezetett. Ildikó szíves szóval tessék befele. Nincs egyedül, édesanyja is a kicsi körül tevékenykedik.

— Látod — mondja nevetve — ez a kis tökmag kettőnknek is ugráltat. Ha kinyitja a száját, úgy tud bömbölni, hogy a szomszéd utcába is elhallatszik. Akkor aztán rohanunk hozzá, egy kicsit felvesszük és azonnal megbékél. Egyet-kettőt még hüppög, aztán szájába dugja a hüvelykujját, és elégedetten „pipázik”.

— Nem volt még beteg?

— Ah, dehogyan. Olyan egészséges, mint a makka. Hát az is így van, hogy mindent megkap, amit csak el lehet képzelni. És annak örülök a legjobban, hogy táplálni tudom,

mert megmondta az orvos, hogy az anyatejet semmivel sem lehet pótolni. Képzeld, a dohányzásról is leszoktam, mert az orvos azt is mondta, hogy ha dohányzom, az anyatejbe mérgező anyagok kerülnek és ártnak a kicsinek. En ezt nem venném a lélekemre, inkább leszoktam a bagoról.

— Nagyon jó kismama az én Ildikóm, — veszi át a szót édesanyja. — Annyi örömet jelent ez a kicsi, hogy azt nem is lehet szóban kifejezni. És az a sok segítség, amit a mostani anyák az államtól kapnak... Szinte el sem tudom képzelni, hogyan lehet ennyi mindent megvalósítani az országon belül. Főleg az jó, hogy gyermekápolásra táppénz jár. Ez nagyon nagy segítség. Mondta, tényleg úgy van, hogy egy és három év között hatvan nap, 3 és 6 év között 30 nap táppénz jár?

— Igen így van. Ha például két kisgyermek van, akkor természetesen mind a kettő után jár gyermekápolásra táppénz. Ezenkívül egy 14 éves aluli gyermek után 2 fizetett szabadnap jár, két gyermek után 5, három gyermek után 9 nap.

— Nahát, hogy ezt is megérhettem. Most mennyivel könnyebb a gyermeknevelés, mint az én koromban. Én a munka mellett három gyermeket neveltem. bizony nagyon nehéz körülmények között. Én még álmodni sem mertem olyanról, hogy egy anya akkor is kaphat három évig rendszeresen segélyt, ha otthon van és a gyermeket gondozza. De jó is a mai fiataloknak! Milyen kár, hogy nem most vagyok fiatal. De azért így is nagyon örülök, hiszen most Ildikó részéről ebben a kedvezményben.

Lovas Antálnéhoz is bekopogtattam, ő

25. hónapja van „gyes”-en. Meglepődve láttam, hogy sápadt, szeméi karikásak, arca kissé megviselt.

— Csak nem vagy beteg?? Vagy a kis mat? — Dehogyan vagyok beteg? — neveti el magát —, csak a „kicsi bántja a nagyot”. Bizony. Várom a másodikat és ez a fickó alaposan megkínóz. Minden kezén belőlem. De remélem fiú lesz! A kislány mellé egy kislányt is szeretnék. Hogy sikerül-e? Azt nem tudom, de ha kislány lesz, az sem baj. Azért nem kötöttem fogadjuk a hátára. Ugyanolyan szeretettel fogadjuk, mint a fiút. Csak azért drukkolok, hogy egészséges legyen. Nagyon vigyázok magamra, ezen keresztül a kicsire.

— És mit mondott az orvos? Mikor múlik el a rossz közérzet?

— Most kapok B-vitamint, és úgy veszem észre, hogy máris jobb. Tényleg, az orvos mindent elkövet, hogy jól érezsem magam. Előírta az étrendemet is, s én mindent pontosan betartok. Egészséges gyermeket akarok szülni! Hallom, hogy milyen sok probléma van azokkal a kismamákkal, akik nem figyelnek arra, amit az orvos mond. Cigaretteznak, mértékeltlenül kávéznak, de mi a csudának? Ezekről olyan könnyű lemondani, ha arra gondolsz, hogy az a kicsi, aki még csak most fejlődik a szíve alatt, azt kéri: anyukám, vigyázz rám, úgy szeretnék egészséges lenni. Ennek valahogy mindig ez van az eszemben és csak arra gondolok, hogy milyen boldogság lesz majd, hogy újra egygyel többen leszünk. Mert nagy boldogság a gyerek, nézd csak meg Béd.

Benyit a fürdőszobába, Bea éppen egy fontos edényen „trónol”. Kezében egy gumibaba, annak magyarázza kedves bábnyelvben, hogy e-eee. Lovasné már nevet, arcáról eltűnnek a fáradt vonások, feloldódik az anyaság örömeiben.

Kovács Géznél gondok közt találtam.

— De jó, hogy itt vagy, legalább taná-

csot kérhetek tőled. Istvánka már egy éves, és azon törekszem a fejemet, hogy bemegyek dolgozni. Ne érts félre, nem azért, mert nem jó itthon lenni a kicsivel, hiszen mindenképp jó, de tudod nem valami jól állunk anyagilag. Nem is az a baj, hogy most nem józunk ki, bár jól meg kell nézni, hová tesszünk minden forintot, hanem arra gondolok, hogy elmaradok fizetésben a többiek-től. Három év hosszú idő, a többiek előre lépnek. Nézd, nagyon sok mindenre van még szükségünk. A picinek is mindent szeretnék megadni. Nekem az is számít, ha időközben a többiek egy-kétszáz forint fizetést kapnak. En ebből nem akarok kimaradni. Érted, ugye?

— Klárkám, emiatt ne idegeskedjél. Ez nem így van. A te fizetésed olyan „élő” marad, mintha el sem mentél volna „gyes”-re. Amikor fizetésrendezés van, elvileg úgy tekintenek, mintha bent dolgoznál és a fizetésedet is úgy emelik. Nem maradsz el a többi-től. Ha csak ezért akarod bejónni, akkor ne szakítsd meg a gyermekgondozási segély idejét.

— Hát bevallok neked valamit. Az is igaz, hogy a szívem kétfelé húz. Szeretlek dolgozni és szeretem azt a légkört, ahol dolgozom. Csupa fiatalat dolgozom, rágyogok közéjük. Szeretem őket. Amióta itthon vagyok, számtalan figyelemmel vettek körül a munkatársaim. A picinek vettem egy gyönyörű járókát. Nagyon örültek nem az anyagi érték miatt, hanem a jólesett a figyelem. Mondta is a férjem: nagyon rendes munkatársaid vannak. Hát ezért szeretnék már visszamenni, de azért természetesen a kicsi győz a szívemben. Nem is tudnám elképzelni, hogy reggel korán felzavarjam és bölcsibe vigyem. Hisszem úgy alszik, mint a bunda. Mégis jobb, ha itthon maradok... Olyan sok örömet jelent.

A boldog kismamákkal beszélgetett: Villányi Jánosné

Egy vakolathullás porfelhője

Az ügy 1968-ban kezdődött. A peres eljárás 1972 májusában. Azóta vizsgálat vizsgálatot, szakértői vélemény felülbíráló újabb szakértői vélemény követett, helyszíni szemle helyszíni szemle után zajlott le. Volt rezgésmérés, tapadásvizsgálat, idegőrlő bosszankodás, fogadkozás, asztalverés és keserű sóhajtozás. A peres eljárás jogi fórumok sorát járta be. Tárgyalta a Fővárosi Gazdasági Döntőbizottság, a Legfelsőbb Bíróság, s jelenleg a Fővárosi Bíróság döntésére vár. De 1968 óta — mert talán mégis ez a legfontosabb! — a helyszínen vajmi kevés változás történt.

A beruházás végső összege 65 millió forint. Ennyibe került a Posta Oktatási Központ, a Posta Szociális Hivatal Központi Munkásszállója és a 100. számú Postahivatal épülete. A kivitelezést a 23. számú Állami Építőipari Vállalat végezte, s elsőnek 1968 decemberében a Posta Oktatási Központot adta át megőrzésre. Mindhárom épület műszaki átadás-átvételére 1969 júliusában került sor, amikor az épületkezelő szerepét betöltő Budapesti Posta-igazgatóság szakemberei a dobozos földemelem szerkezetű épületek mennyezetén repedéseket és vakolat-felpuposodást észleltek. A kivitelezőt a garanciális idő a hibák kijavítására kötelezte, amelynek elvégzése után az Építéstudományi Intézet szakértői véleményével nyugtatta meg a beruházókat: további vakolathullás nem várható.

Az első idegesség után ekkor átmeneti nyugalom következett — mondja Csányi Lajos, a Budapesti Posta-igazgatóság igazgatóhelyettese és fejlesztési vezetője — úgy gondoltuk, s erről szólt az Építéstudományi Intézet véleménye is, ez egyedi és egyszeri eset volt. Eppen ezért a hibák kijavítása után, 1969 végén mindhárom épület használatba vételét engedélyeztük.

Levelek, jegyzőkönyvek, ijesztő személyes tapasztalatok bizonyítják, a szakértői véleményben foglalt ígéret nem vált be. A vakolat tovább hullott és vele kezdetét vette ez a még máig sem lezáró ügy.

1970-ben a Posta Oktatási Központ épületén kívül a tizenhárom emeletes szálló, valamint a 100. számú Postahivatal mennyezetéről is egyre nagyobb darabok váltak le. Az egyéves garanciális és a hároméves szavatossági idő ugyan arra kötelezte a 23. számú Állami Építőipari Vállalatot, hogy ismét felvonuljon, de a munka elvégzése helyett csak levelezési harcra volt hajlandó bocsátkozni a postával, s minden felelősséget a tervezést végző UVATERV-re hárított. Közben eltelt egy év, és a sűrű levélváltás, a vakolathullás, valamint a bosszankodáson kívül semmi sem történt.

1971-ben már komolyra fordult a dolog, s ezért az Építőipari Minőségvizsgáló Intézetől saját költségünkön vizsgálatot kértünk — veszi át a szót Gergely László mérnök, nyugdíjas szaktanácsadó. — A vizsgálat közvetlen életveszélyt állapított meg, s így, ismét a saját pénzünkön, a Pest megyei 7. számú Építőipari Közös Vállalattal sürgősen leverettük az említett vakolatrészeket. A költség összesen 125 ezer forintba rúgott. Ugyanakkor rohamosan közeledett a hároméves szavatossági határidő vége, s mivel nemhogy a javításokat, de a hibás részek leverését sem végezte el a kivitelező, a Jogügyi Hivatal útján 1972 májusában a 23. számú Állami Építőipari Vállalattal szemben keresetet nyújtottunk be a Fővárosi Gazdasági Döntőbizottsághoz.

Kezdetét vette tehát a máig tartó bírósági tárgyalások sorozata. A beruházó és a kivitelező pereskedése alatt a vakolat azonban hullott. Sőt, komolyabb dolgok is történtek.

A Posta Oktatási Központ — a vakolathullás egyik szenvedő alanya — nem kisebb feladatra hivatott, mint az ország postás dolgozóinak továbbképzése. Ahhoz, hogy a posta az előtte álló feladatoknak eleget tudjon tenni — például a forgalom gépesítése, a távközlés műszaki fejlesztése — a hagyományos oktatási módszerrel képzett dolgozók ismereteinek rendszeres fejlesztésére van szüksége. A felsőfokú postaforralmi, műszaki, oktatási, az üzemszervezési és az idegen nyelvi képzésen kívül az épület ad otthont a Köznevelési és Távközlési Műszaki Főiskola egy tanszékének és a Rádió és a Televízió Műszaki Igazgatóság két üzemének is. Míg 1968-ban 1030, addig az elmúlt esztendőben már 2361 hallgatója volt az iskolának. Feladata tehát bőven van, körülményei azonban egyáltalán nem irigylésre méltók.

Reggelienként vakolatdarabok, leszakadt neonarmatúrák, amelyeket csak a vezeték tartott, fogadták a hallgatókat és az oktatókat — idézi az első keserű tapasztalatokat Szomolányi Tibor, a Posta Oktatási Központ vezetője. — 1970. április 12-én pedig a földszint 5. számú tanteremben tanítás közben szakadt le egy vakolatdarab. Vajon hol tartana „az ügy”, ha aznap nem hiányzik három hallgató...?

A levert mennyezeti irodában folytatott beszélgetés után körsétára indulunk. Az első emeleti lépcsőfordulónál a mozaikpadló széles repedése az első látnivaló. A rést még közvetlen az átadás-átvétel után „hozták rendbe”: cementtel öntötték ki. De végig a folyosókon és a tantermekben, hol részben, hol egészben levert vakolatú mennyezetek csupasz földmészerezetei szürküllenek. Tisztán látni, az elemek sok helyen repedezettek, illesztések nem pontos, sőt, hézagos. A felvitt vakolatrétegek vastagsága — éppen az illesztési hibák eltakarása végett — egy-négy centiméter közt ingadozik. Az első emelet 102. tanteremből az egyik oldalfalon vékony repedés kúszik fel a második emeleten levő tanulmányi osztály helyiségeibe. De repedés még máshol is van, a második emelet 202-es szobában. Az audiovizuális nyelvoktató teremben a közel másfél millió forintot érő berendezés felett nem verték le a mennyezeti vakolatot, mert a berendezés fölé védőpallókat kellett volna helyezni, vagy az egész létesítményt átszerelni, amelyre viszont a postának nincs 100 ezer forintja. Partvisnyével kopogtatjuk az eredeti, az egész mennyezetet fedő púpos vakolatot. Kongása nem túl biztató. Hamar kisléptünk.

Az iskolától pár lépésre a szálló kollégiumi részében összesen 144 férőhely várja a vidéki hallgatókat, s az első levert vakolat közvetlenül a bejárat felett fogadja az érkezőket. A harmadik emelet folyosóján hasonló a kép. De a harmincnégyes szoba látnivalója minden eddigi felülmúl. A nyolcágas szoba homlokzati fala és az egyik oldalfal közt, közvetlen az ablak mellett, a közepén két centiméteresre táguló repedés húzódik. A tavalyi novemberi hidegekben a sötétítő függőnyt grómosították

bele az ott lakók, mert a résen minden meleget kihúzott a szél. Az ablakok szigetelésével egyébként is sok gondja volt az oktatási központnak. Volt, amikor 6—8 Celsius fokra süllyedt a szobahőmérséklet, s az összes tartalék-pokróc sem volt elegendő. Végül az oktatási központ vezetője az iskola költségére csináltatta meg a szigetelést, amelyet majd „ki kell gazdálkodnia”.

Bücsúzaskor Szomolányi Tibor sóhajtozva mondja:

— Nem tudom elképzelni, hogy juthatott ez az egész dolog idáig, s nagyon furcsának találok, hogy bírósági határozatok sora sem elég ahhoz, hogy az emberek biztonságban legyenek.

A 100. számú Postahivatalban a kézbesítők termében ma már az egész mennyezeti vakolat hiányzik. De amíg leverték, történt itt néhány hajmeresztő eset.

Barócsai József levélbérakó:

— Délelőtt fél tíz felé a termen keresztül mentem ki a mosdóba. Egyszer csak hatalmas csattanás dermesztett meg. Amikor az ijedtségből felocsúdtam, megfordulva láttam, a hátam mögé közel két négyzetméteres vakolatdarab zuhant le. És ha egy gondolattal később indulok...?

A teremben összesen ötvenen dolgoznak. A hullásról mindenkinek van mondanivalója. Túl sok véletlen szerencse történt itt ahhoz, hogy megfelelkezzenek róla az emberek.

Szaldovits Lászlóné:

— 1971-ben húsvét nagypéntekjén délután dolgoztam. Úgy este nyolc óra körül hatalmas puffanás riasztott fel munkámból. Átrohantam a kézbesítők termébe, amelynek asztalain, padlóján vakolatdarabok heverték. Hogy mekkora volt ez a darab? Négyzetméterről nem tudom megmondani, de ha délelőtt kilenc óra előtt esik le, nyolc embert talál.

Pár lépéssel odább Bobák József kézbesítő éppen az utolsó levelet rakja a táskájába, hogy aztán nekivágjon a kerüllet utcáinak.

— Egyik reggel az asztalunk telis-tele volt az éjjel leszakadt vakollal. Én csak egyet kérdezek, mi van akkor, ha nappal esik le?

Hasonló szerencsén múltott a telekszobában is a vakolathullás, hiszen véletlenül éppen a másik oldalra esett, mint ahol a kezelő állt. 1971-ben pedig egy igazgatósági szemle résztvevőinek nyakába is jutott belőle.

A kézbesítőterem mennyezetéről már pár éve minden vakolatot levertek. De így derült ki néhány, több mint hanyagságnak nevezhető kivitelezési „fogás” is. A terem mennyezetének az oldalfalhoz közeli elemei közt ugyanis kavicssal, tégladarabokkal, sőt papírszákdarabokkal tölték ki a réseket, az illesztési hézagokat!!!

A felperes és az alperes jogi vitája közben tovább zajlott. Az első végzés 1972 augusztusában született, amely az Építőipari Minőségvizsgáló Intézetet kérte fel szakértői vizsgálatra. Az eredmény után a Fővárosi Gazdasági Döntőbizottság, bízza a posta és a 23. számú Állami Építőipari Vállalat közös megállapításában, határozatban kötelezte a kivitelezőt a veszélyes vakolatrészek leverésére és kijavítására, valamint a mással végeztetett munka költségeinek megtérítésére. (Ebből a kivitelező csak a levertési munkálatokat végezte el, s a költséget térítette meg.) A posta azonban nem értett egyet a döntéssel, s az egész vakolat leverését és helyreállítását követelve megfellebbezte a határozatot. A Legfelsőbb Bíróság viszont a Fővárosi Bírósághoz utalta az ügyet, arra utasítva, alaposan vizsgáljon ki minden körülményt, és hozzon újabb határozatot. A Fővárosi Bíróság az első szakértői véleményt felülbíráló újabb szakértői véleményt kért és kapott a Budapesti Műszaki Egyetemről, amely a kivitelező mellett kisebb részben a tervezőt is elmarasztalta, s az egész vakolatfelület helyreállítását javasolta. Az 1973. július 5-én elkészült szakértői vélemény óta a felperes és az alperes ügye a végső bírósági döntésre vár.

A 23. számú Állami Építőipari Vállalat kivitelezésében készült három létesítmény egykori főépítészvezetője Pajor János volt. Vele telefonon beszélgettünk.

— A posta a legelőször megoldást választotta és közben többször is módosította a tervet. Véleményünk szerint a vakolathullás annak köszönhető, hogy nagy az elemek feszítettsége — amelyek egyébként még dolgoznak, azaz mozognak is —, és ezért nem bírják el a vakolatot.

— A helyreállítási munkálatokra azonban határozatok vannak. Ezeket miért nem végezték el?

— A szakvéleményezők elfogultak, s mi egyébként is a javítást megcsináljuk, de az egész mennyezetet nem verjük le.

— Baj van az illesztésekkel is.

— Erről mi nem tehetünk, ez süllyedési és egyéb hiba.

— Mégis, mire vállalkoznak?

— Ha a posta megfizeti, mi megcsináljuk az egészet. De csak akkor, ha kifizeti.

Zárszó helyett.

Igaz, a veszélyesnek nyilvánított vakolatrészeket a Pest megyei 7. számú és a 23. számú építőipari vállalatok leverték. Továbbá az is igaz, hogy a kivitelezőt a munkák elvégzésére, másként mint bírósági úton, kötelezni nem lehet. És az is igaz, a bírósági döntés alapos, időigényes és körültekintő munkát, vizsgálatot igényel.

Mégis! Túl sok véletlen szerencse és túl nagy kísértések voltak már eddig is ebben az ügyben. A 100. számú Postahivatalban körülbelül tíz, a Posta Oktatási Központban pedig három ember „forgott” életveszélyben. Ugyanakkor a három épületben még több száz négyzetméter, a különböző vizsgálatok szerint egykor veszélytelennek nyilvánított vakolat fedli a mennyezetet. A vakolathullás mellett pedig ott vannak a repedések, s az illesztések közé begyömöszölt papírszákdarabok is.

Az egész beruházás 65 millió forintba került. A vakolat ilyen vagy olyan formában történő helyreállítása sem lesz olcsó mulatság. De míg erre sor kerül, az emberek továbbra is ott tanulnak, laknak és dolgoznak. És úgy hisszük, ennek a szempontnak figyelembevétele mégis a legfontosabb.

Békési István

Postás KISZ-vetélkedő

Nyolc csapat harminckilenc versenyzője lépett a küzdőterre február 27-én a Helyközi Távbeszélő Igazgatóság kultúrtermében. Az együttesek tagjai gyakran összedugták fejüket, hogy a „gong” megszólalásáig kollektív bölcsességgel írják fel a helyes válaszokat a zöld tábláskákra. Irodalom, sport, ismeretek a Világifjúsági Találkozókról, mindennapi életünkkel kapcsolatos kérdések, zene, és a posta története szerepelt a megadott témák között.

A villámkérdések egymás után peregtek és a jó válaszokért zseton járt. Iső Pál és Vognronics Lászlóné játékezők felváltva olvasták fel az irodalmi idézeteket, tették fel a hol könnyebbnek, hol pedig nehezebbnek bizonyult kérdéseket. Az izgalmas KISZ-vetélkedőn a csapatok fej-fej mellett haladtak, és a rangos helyezéseken kívül az egyes témadíjakért is küzdöttek.

Az irodalomban, zenében és a posta történetében jeleskedő miskolciak könyvet, hanglemezt és levélpapírt kaptak; a sportszakértő BGT-ek gumiköteket vihettek haza; a mindennapi életünk kérdéscsoportban legjobbnak bizonyult szegediek a népi szötteknek örültek. A verseny rendezői stílusos ajándékokkal honorálták a tudást. Egyik-másik témakörben holtverseny alakult ki, ilyenkor a díjak hovatartozását további villámkérdésekre adott válaszok alapján döntötték el.

A totószelvények kitöltésére tíz-tíz percet adott a szigorú zsűri, melyben a Postás Szakszervezet és a kerületi KISZ-bizottság is képviseltette magát.

Az elődöntőn tizenhat csapat vett részt, melynek csapattagjai a döntőbe. A vetélkedőt a Helyközi Távbeszélő Igazgatóság KISZ-szervezete hirdette meg, s a kiírás szerint a hivatalok háromtól öttagú csapatokkal nevezhettek a versenybe. Egyetlen kivétellel maximális létszámmal szerepeltek az együttesek.

A rongyalabdával történő célbadobás könnyűnek ígért, s mint kiderült, egyetlen versenyző találta el a székre felállított dobozt. Ez esetben elmaradt a „zsetonhullás”. A rutinos dohányosok füstkarikák fújásával szereztek pontokat, és akik a papírt a gertya lángja fölé tartották, nem voltak piromániások; ugyanis a fűzetlap kormolásával vált olvashatóvá a tejjel írt kérdés.

A kupicákba kiöntött cseresznyepálinka felvillanyozta a

versenyzőket — nevetve latolgatták az esélyeket... ezt a számot vajon ki nyeri meg... A rendezők ez alkalommal remekül megtrefták a vetélkedő résztvevőit, mert a feladat így szólt: „A tányérkában kiöntött három centiliter pálinkát kockacukor segítségével ki tudja hamarabb elégetni”.

Az összesített pontszámok szerint a BTG csapata lett az első. Az együttes tagjai 300—300 forint pénzzutalomban és három-három nap jutalomszabadságban részesültek. A miskolciak mindössze két pont különbséggel lettek a másodikok, versenyzőik 200—200 forintot és két-két nap jutalomszabadságot kaptak. Harmadik helyen a kaposváriak végeztek, kiknek szereplését 100—100 fontos összeggel és egy-egy nap jutalomszabadsággal ismerte el a vetélkedő szervező Helyközi Távbeszélő Igazgatóság KISZ-szervezete.

(Purt)

ÉV VÉGI RÉSZESEDÉS

Az 1973. évi jó munka eredménye alapján 15 napi bérnek megfelelő, mintegy 80 millió Ft kerül kifizetésre a postás dolgozóknak év végi részesedéseként. Ez az elmúlt évhez viszonyítva összességében növekedést jelent, mintegy 7 millió forint az emelkedés. Valamennyi postás dolgozó kemény, fegyelmezett munkájára volt szükség ahhoz, hogy így járjunk az 1973. évet. Külön kell talán említést tenni a szocialista brigádok munkájáról. Elmondhatjuk, hogy az elmúlt évben még tartalmasabb, színvonalasabb lett a szocialista brigádok tevékenysége, s ez nem kis mértékben járult hozzá a kedvező eredmények eléréséhez.

A kiosztásra kerülő év végi részesedés az eredményektől függően, a középfokú postaszervek között differenciálódik.

A fentiek nem tartalmazzák a 32 év, vagy ennél több szolgálati idővel rendelkezők részére törzsgárda fokozati díj megváltás címén kifizetett, mintegy 8 millió forintot. Ezenkívül a betervezettől az évközi kifizetések is magasabbak voltak, mint például a nagycsaládok, nyugdíjasok segélyezése, különböző jutalmazások stb.

Fejesné

Szocialista módon

A posta kiváló brigádja állandóan bizonyít

Várpalotán az 1-es postahivatal vezetőjét nem nehéz szóra bírni, különösen ha a „Petőfi Sándor” szocialista brigád tagjai kerülnek szóba. Úgy mond, nem is tudja mi történne, ha ennek a kollektívának a tagjai a maguk emberiségével, szorgalmával és ügyszeretetével nem támogatnák munkahelyük valamennyi területének zökkenőmentes munkáját.

— Mert az nem a véletlen műve — dicsekszik a szó nemese értelmében — hogy ez a kollektíva elnyerte a *posta kiváló brigádja* címet.

Éppen ezért megérdemlik, hogy újra néhány sorban megemlékezzünk róluk, hiszen ügyszeretetükkel, a munkahelyhez való önzetlen kötődéssel bebizonyították, hogy helyén a szívük, s munkahelyüket valóságos második otthonuknak tekintik.

— Aztán a valósághoz tartozik az is — állapítja meg természetesen egyszerűséggel Szapory Jolán, az egyik alapító tag — hogy ilyen jó eredményeket a hivatalvezető támogatása, önzetlen segítése nélkül soha sem tudunk volna produkálni. Úgy érzem, hogy nem csupán a saját, hanem a brigád valamennyi tagjának a véleményét juttatom kifejezésre.

Erre aztán valamennyien bólintanak a jelenlevők közül: Lajkó Sándorné brigádvezető, Adamek Mihályné párttitkár, és Maricsán Józsefné.

A hármás jelszó egysége és megoldás kulcsát a legnehezebbnek tűnő feladatok elvégzéséhez is. Tehát már ezért is érdemes volt éveken át sok a posta dolgozó a brigádmozgálon belül megtalálják a vácsolására fordítani.

Nagy esemény színhelye volt a minap a Lipót Távbeszélő üzem központi klubhelyisége. Ugyanis ezen a napon emlékezett meg a nagy múltú „Béke” szocialista brigád tagsága fennállásának tizedik évfordulójáról. Ott volt a fontos eseményen Riesz Nándor vezetésével a helyi párt-, és tömegszervezetek valamennyi képviselője, a felsőbb hatóság emberei, de a megtisztelő ünnepség részesei voltak az üzemben szorgoskodó szocialista brigádok képviselői is.

Jó volt hallani Csapó Emil brigádvezető beszámolóját, amely szerint a tíz évvel ezelőtt alakult brigádnak jelenleg tizenkilenc olyan tagja van, akik valamennyien hozzájárultak a Lipót Távbeszélő Üzem, s ezen belül a „Béke” brigád jó hírvének erősítéséhez.

A hármás jelszó

Különösen megragadta az egybegyűlteket figyelmét a brigádvezető azon megállapítása, amely szerint a brigád megalakulásának első percétől törekedett a hármás jelszóban megfogalmazott követelmény: „A szocialista módon dolgozni, tanulni és élni!” megvalósítására. Különösen nagy jelentősége van ennek napjainkban, amikor a szocializmus építésének közepette egyre nagyobb felelősség, pontos üzenetváltás, hibátlan kapcsolat gyakran milliós értékeket jelenthet egy vállalatnak. Ha viszont a lakossági szolgáltatást tesszük a vizsgálat tárgyává, akkor is egyértelmű a válasz: *jólesik időben, s gyors információt kapni szereteteinktől, barátainktól.*

Nos tehát a hármás jelszó azon része, amely a munkára vonatkozik, így jelentkezett a „Béke” brigád munkájában. Ezt erősítette meg felszólalásában Gondi Ferenc, az Alközpont „Puskás Tivadar” szocialista brigádjának képviselője, amely szerint a két brigád között esztendő óta szocialista szerződés áll fenn, s annak minden egyes pontját a két brigád mindig pontosan és hiánytalanul segítette. Atézve ezzel azt, hogy a távíróüzem tulajdonképpen fontos szolgáltatást lát el, s ezzel is igyekszik az ország közvéleményét kedvező irányba befolyásolni.

Ami a brigád konkrét munkáit illeti egy riport kerebélyben bizony nehéz volna számba venni. Mégis ide kívánczolunk annak megerősítése, hogy nagy segítséget nyújtottak többek között egy tipikusan munkáskörlet, Újpest-központ 2000-res számkapacitás bővítéséhez. Aztán a

Tíz esztendő emberformáló ereje

Krisztina Központ bővítéséhez adtak segítséget, illetve itt még terven felüli munkák elvégzésére is futotta erejükben... Ugyancsak nagy jelentőségű az a ténykedésük, hogy a töreközöponok megszüntetésekor ésszerűsítést vezettek be, amellyel tíres emeleti áramköröket alakítottak ki. Ezzel lényegében a Nagy Októberi Szocialista Forradalom 50. évfordulójának tiszteletére tett fogadalmukat valószínűsítették meg.

Állandó tanulás

A baráti megemlékezésen nagy hangsúlyt és fontos jelentőséget kapott a minőségi munkának a fokozása, amelyet tartósan és hosszú távon csakis az állandó, és rendszeres tanulóssal lehet biztosítani. Fontos felajánlása volt a brigádnak például, hogy az áramkörök ismeretét a Posta centenáriuma elajánlítja. Így tehát a 7A—2 áramkörök beindulását csak úgy biztosíthatták, hogy a beszámoltatásra kötelezettek harminc százaléka a 7A—2 áramkörökből is sikeres vizsgát tesz. Olyan alapos szakmai képzést kaptak, amely tanulási szorgalmukkal párosulva lehetővé tette, hogy az eredetileg vállalt 400 órát 20 százalékkal túlteljesítették.

Ki ne tudná, hogy a sérülések, a balesetek milyen súlyos gondokat, emberi tragédiákat okoznak az életünk minden területén. Így van ez a postánál is. Ezért is tartotta fontosnak a brigád tagsága, hogy a balesetelhárítási vetélkedőre benevezzen, ahol derekasan helyt is álltak. A Szakma Ifjú Mestere című mozgalomba tizenötven neveztek be, s valamennyien sikeresen vizsgáztak. Erről tanúskodik, hogy kilencen arany, hatan pedig az ezüst fokozatú kitüntetést szerezték meg.

Talán mondani sem kell, hogy nagy helyeslés és kemény taps fogadta ezen az ünnepi összejövetelen a brigádvezető azon bejelentését, amikor társainak megbízásából kijelentette, hogy a korszerű karbantartást teljes egészében magukénak vallják és a jövőben is ennek

szellemében teszik meg vállalásaikat és így is munkálkodnak.

Életforma

A brigád élete, életfelfogása tíz esztendő alatt egyenesen ívelt felfelé, nem történt megtorpanás, visszaesés munkájukban, emberi magatartásukban. Egyben bizonyította azt az alapigazságot is, hogy a brigádvezető személye egyben fontos politikai tényező. Az ő szervezőkészsége, példás emberi magatartása hatással van az általa irányított kollektívára is. Ezért ugyancsak dicsérni és ismételten aláhúzni lehet azt a tényt, hogy Csapó Emil tíz esztendő óta élvez a tagság bizalmát. Olyannyira igaz ez, hogy a brigád munkájának irányítása közben a kádernevelésről, az utánpótlás biztosításáról sem feledkezett meg. Így az esztendők során 2 fő a Távbeszélő Igazgatóságra, egy ember pedig a PSE-hez került magasabb beosztásba, három pedig az üzemben belül erősítették a vezetőgárdát.

Akik pedig igazolták a brigád jó munkájának valódiságát, szavakban is megerősítették azt. Így például Soós László az üzem pártszervezetének szervező titkára, Erdélyi Vince egykori brigádtag, Újvári Sándorné KISZ-titkár, majd pedig a Hámán Kató szocialista brigád tagjainak nevében Demény Agnes brigádvezető.

Hozzájuk csatlakozunk mi is ezzel az írásunkkal.

A lokálpatrióták

Tapolca város Tanácsa első ízben adta ki a „Tapolcáért” emlékérmeket azoknak, akik a városért társadalmi munkában a legtöbbet tették. Egy kis összehasonlításként hadd álljon itt néhány számadat: a város lakossága 1972-ben 2 millió 300 ezer forint értékű társadalmi munkát végzett, de a múlt évi eredmény már meghaladta az 5 millió 300 ezer forintot. Erről a nagyszabású társadalmi munkálatok sokat beszélték városunkra, s első ízben most adták át a „Tapolcáért” emlékérmeket is az arra érde-

mes egyéneknek, kollektíváknak.

Azokban a napokban egy felbolygatott méhkaszhoz hasonlított a városi postahivatal. A Baumberg Gabriella szocialista brigád tagjai tartották ünnepséget, ahol a részvevőket eddigi eredményes munkájukért Lendvai József, a városi pártbizottság első titkára, országgyűlési képviselő, és Baski Sándor, a városi tanács elnöke köszöntötte. Ez a nap örökre felejthetetlen marad a brigád tagjai számára, akik társaik elismerő biztatása közepette vették át a „Tapol-

cáért” emlékérmeket, és az erről szóló oklevelet.

Mivel érdemelték ki a nagy megtiszteltetést? Elsősorban az, hogy valamennyien nők, s a férfiakat is meghazudtoló szívóssággal küzdenek célkitűzéseik valóra váltásáért. Megérdemlik, hogy névszerint is bemutassuk őket: Balogh Ferencné, Bazsó Endréné, Borsai Andorné, Horváth Ferencné, Horváth Jánosné, Hosszú Ferencné, Káli Béláné, Kövesi Péterné, Nagy Ferencné, Porokláb Gyuláné, Somogyi Jánosné, Recsetár Imréné, Vörös Józsefné, Egri Árpádné, Novák Lászlóné és Nyíró Lászlóné.

Ki tagadhatná, hogy a mun-

ka, a család és a temérdek asszonyi gond ugyancsak lekötötte őket. De a brigád tagjai már eddig is számtalan esetben bebizonyították, hogy nem ismernek lehetetlent, ha adott szavuk teljesítéséről van szó. Ezért szakítanak mindig időt a városépítési munkálatokra. Ha valamiről szó van, az elsők között mondanak igent, s hívják ismerőseiket, barátaitakat is. Legutóbb például a hősi emlékműnél tereprendezést és parkosítási munkálatokat végeztek. Ha az idős emberek gyámoltásáról, vagy a betegek látogatásáról, segítségéről van szó, soha sem hiányoznak. Náluk a szavak és a tettek egy-egyése mindig összhangban van.

Ezzel viszont még közelebb sem mutatunk be áldozatos, és példamutató helytállásukat. Tanulnak, képezik magukat szakmailag és politikailag egyaránt. Közös szervezik a színház- és mozilátogatásokat, s utána pedig szenvedélyes vitákat rendeznek a látottakról. Mindig megvonják a közös tanulságokat, de azt sem hagyják szó nélkül, ha éppen séggel valamiben nem értenek egyet a szerzővel, a rendezővel, vagy az egész műalkotás koncepciójával.

Ha elővesszük a gazdagon feltöltött, s gondosan vezetett brigádnaplót, az hű tükröképet ad életükről. Elénk tárul,

hogy a brigád munkájában a hármás jelszó: „Szocialista módon dolgozni, tanulni és élni!” szinkronban van egymással, és szocialista emberekhez méltó öntudattal állnak helyt életük minden területén.

A méltó elismerés, a „Tapolcáért” emlékérem átvételekor a brigád tagjai megfogadták, hogy a jövőben is úgy állnak majd helyt, hogy sokáig méltóak legyenek a magas kitüntetésre. A brigád asszonyai tehát megmutatták, mindenkor helyén a szívük, amikor a szocializmus építéséről van szó. Helytállásukat példaként állítjuk mások elé, s kívánjuk, hogy sok siker koronázza további erőfeszítéseiket is.

NEM LEHETNE BRIGÁDBAN?

A 4800 lakosú Kisbér 1973. január 1-én lett nagyközség, lakossága állandóan gyarapszik, új meg új üzemekkel bővül a község. Van téglagyára, a Virágzó Tsz messze földön híres, gimnáziuma, két kollégiuma, 140 ágyas kórháza, két műanyagüzeme és a Gamma új üzemisége elegendő munkát ad a postának. Már a je-

lent is nehezen bírják, pedig a jövő még újabb és újabb feladatokkal biztat.

— Tizenkilencen vagyunk mindössze, 15 nő és 4 férfi — sorolja el Farkas Etelka hivatalvezető. — Negyven és az átlagéletkor, négy üres státuszunk van, amelyet nem tudunk betölteni. Az íróasztalokhoz még csak-csak kapnánk

munkaerőt, de a kézbesítést nem vállalja senki.

— A mostoha körülmények miatt?

— Leginkább azért. Az utak sárosak, hiába adtunk a kézbesítőnek kiskocsit, a feneketlen sár miatt nem tudják használni. Hiszen még kerékpárral is nehéz a közlekedés. És bizony a belterületi kézbesítők-

nek naponta mintegy 13, az egyetlen külterületének pedig 15—16 kilométert kell bejárnia. És a teher, amit cipelniük kell? Napilapból egy kézbesítőre 280 előfizető esik, a lapokat a többi küldeménynel együtt kézbesítik, 30—40 kilós teherrel kell kiindulni.

— De a pénzük azért megvan?

— Szó se róla. Csakhogy az ütemesen fejlődő üzemek elszívják az embereket. Ott ledolgozzák a maguk nyolc óráját és kész. Még ha többet nem is keresnek, akkor is úgy gondolják, jobb ott. Mi a létszámihiány és a szaporodó munka miatt a szabad szombatot is nehezen tudjuk kiadni.

— Tizenkilencen dolgoznak a hivatalban. Úgy tudom, még nem alakították meg a szocialista brigádot.

Erre a kérdésre már Notka Jánosné szakszervezeti bizalmi választól:

— Nagyon nehéz nekünk

brigádeletet élni. mert közülünk ötven bejárók, Bakonysárány, Bakonyszombathely és Ászár az állandó lakóhelyük, ha letelik a hivatalos idő, sietnek haza.

— Társadalmi munkát végeznek-e?

Karsai Bálintné hirlapfelelős:

— A napi munka mellett erre nehéz vállalkozni.

A hivatal — igaz — szükség van helyiségeknek, se öltöző, se mosdó. A közelmúltban kívülről tatarozták az épületet, hamarosan sor kerül bizonyos belső átalakításokra is, bővíteni kell a távbeszélőközpontot. Arról azonban egyelőre nincs szó, hogy szociális helyiségeket és klubszobát létesítsenek.

Ahogy Farkas Etelka hivatalvezető és a többi beosztott dolgozó elmondta: panasz a hivatal munkája ellen már ré-

gen nem merült fel. „Gyűrik” — ahogy ők mondják. Nehéz ellátni a feladatokat, mégis ellátják.

Am hadd tegyünk fel egy kérdést: számos — hasonló nehézségekkel küzdő — más hivatalban tapasztaltuk már, hogy ahol szocialista brigádban dolgoznak, könnyebben megy a munka. Nem a „jobban”-ról van szó csupán, hanem a „könnyebb”-ről is.

Egy befelé forduló, csupán a szoros napi munkával törődő kollektívába nehezebben lépnek új dolgozók. És az is igaz, hogy ötven más községből járnak be. Am a brigádelet vajon mennyi külön időt rabolna el tőlük? Társadalmilag hasznos munkát úgy is lehet végezni, hogy a magánélet nem szenved csorbát. Ezzel egyetért Farkas Etelka hivatalvezető is, aki maga is csaknem tíz évig volt szakszervezeti bizalmi.

Jöhet a metszőolló

Ha Farkas János soponyai, Május 1. tér 7. szám alatti lakos, friss sütetű nyugalmazott postakézbesítő huszonöt évvel ezelőtt elindul valamiféle égi országúton a Holdba, jószerivel az út egy részét már visszafelé is megtette volna. Kerek huszonöt esztendeje ugyanis, hogy Soponyáról bejárt Székesfehérvárra, ott naponta megtette a napi 10–15 kilométert, így a tengelyen és gyalog megtett út fölé van a félmillió kilométernek.

Soponyán kerestem fel, a nyugdíjas állapot első napjaiban abban a takaros kis házban, amelynek utolsó részlete éppen akkor telt le, amikor leköszönt hivataláról.

Nem szokatlan, hogy a felkelő Nap idehaza találja?

Csaknem elsiroja magát. Nehezen szokom én meg ezt a helyzetet. Amíg az újságot is kézbesítettem, hajnali fél négykor keltem és az öreg este vetett ha-

za. Két éve aztán, ahogy az újságot átadtam másnak, a hatos busszal indultam. De akkor is hajnalban keltem, a baromfiakkal.

Miről beszélget ilyenkor az ember — csak a közeli emlékekről.

Milyen volt a körzete?

Körülbelül 400 lakás, aztán meg egy néhány hivatal; a megyei bíróság, a Nemzeti Bank, a megyei pártbizottság, a Velence Szálló, a Tatarozó Vállalat, a malomipari tanulókolégiuma tartozott hozzá. Aztán meg vagy 350 nyugdíjas. Átlagban számolva napi 50 ezer forint fordult meg a táskámban, így összesen negyedmilliórdot

hordtam ki, amíg 25 évig egy körzetben dolgoztam.

Farkas János természetesen nem negyedszázada kezdte el a postai munkát, hanem 1939. január 1-én. Annak előtte gróf Zichy János soponyai uradalmaiban dolgozott a kerteszetben, 18 évig. Kisgyerek korra óta postás szeretett volna lenni, de négy elemije kevés volt a felvételhez, és azt is szemére vetették, hogy nem volt katona. Pótolta mindkettőt: levizsgázott a hatodik osztály anyagából, leszolgált a katonaidőt, és akkor jelentkezett. Felvették. A budapesti központi távirtdában kezdte a pályát és édesapja betegsége miatt jött haza Soponyára. Pontosan negyedszázada. Azóta szolgálta a postát hűséggel és becsülettel.

E sorok írójának személyes jóismerőse már hosszú évek óta, hiszen a szerkesztőségi postát is ő kézbesítette. Ha bejött a szerkesztőségbe, mindig beszökött közénk valami derűs nyugalom, elhangzott ilyenkor néhány anekdota, mindenkiel váltott pár barátságos szót, hiszen mindenkint ismert. Nevét nem tudtuk, csak ő volt a „postás bácsi”. Rendkívül népszerű ember, és ezt a népszerűséget becsületességével, ud-

variasságával és szorgalmával vívta ki.

Most hogyan tovább? — Szomorú dolog ez. Bejárnék én továbbra is szívesen, hívtak is, de a lábam miatt nem mehetek. Mert bizony a huszonöt év alatt erősen elkopott, meg aztán beléjük költözött a reuma. Nem akarnak engedelmeskedni. Ezért léptem nyugdíjba, amint tettem.

Farkas János azért nem lesz híjjával a munkának. Először is itt van ez a 780 négyszögletes, gyönyörű kert, elég lesz ezzel megbirkózni. Már rügyeznek a gyümölcsfák.

Hamarosan jöhet a metszőolló — mondja. De már ott is van a kezében, nyesi-nyesegeti a főlős ágakat.

Aztán ha még marad időm a háztájiból, megyek ide is, oda is metszeni. szőlőt ajnározni, nagyon sokan hívnak máris.

És ha még ezután is marad ideje akkor kiválaszt a sok közül egy-egy horgásbotot és kimegy a Velencei-tóra, vagy a Malomcsatornára. Asszonya, a kedves Erzsébet néni duzzogva említi: annyi a hánál a horgásbot, hogy már nem tudja hová tenni.

Búcsúzóul a kollégák is meglepték két üvegbotl... Balogh József

A móriak jól csinálják

A tizenháromezer lakosú és a városi ranghoz mind közelebb álló Mór nagyközség egyes számú postahivatala ötödik éve — 1969 óta — őrzi az 5-ös minősítést. A 35-ös létszámmal dolgozó hivatali kollektívája évek óta részt vesz a hivatalok közötti versenyben, amelynek értékelése most történt meg, a jelentős elment a Budapest-vidéki Postaigazgatósághoz és várják az eredményt.

Mit „hozott” ez a verseny? Patkós Sándor hivatalvezető:

A hivatalban dolgozó három szocialista brigád — a „Kosuth” kézbesítő, a „Ságvári” felvételi és „Hámán Kató” távbeszélő — a késve továbbított táviratok számát csaknem a felére csökkentette; a bevételi terv ötmillió forint fölé emelkedett; a hírlapelőfizető tervet 400-zal túlteljesítettük és maradéktalanul ellátuk a névnapforgalmakat, a szabadságolásokat zökkenőmentesen oldottuk meg és a betegeket is helyettesítettük.

Patkós Sándor hivatalvezető, aki huszonharmadik éve szakszervezeti titkárságot nemcsak helybeli, hanem járási minőségben is, nem hiálkodással mondotta el ezeket, hanem papírokkal bizonyította. Arról látogatásunkkor magunk győződünk meg, ami nincs a versenyvitalásban: a kollektíva szellemi rendkívül családias, az ügyfelekkel való bánásmód udvarias; ekkora községben valóban jó szellemre vall az, hogy a postai alkalmazottakat keresztnévükön szólítják az ügyfelek. A hivatali helyiségek tiszták, gondozottak. A rendszert elárulja: a dolgozók 80 százaléka nő.

A nagyközség és a járási párt- és állami vezetőkkel is igen szívesen kapcsolatos, minden segítséget megkap a hivatal, hogy kifogástalanul lássa el munkáját. Újévkor a párt- és állami szervek külön megköszönték a postának az egész évben végzett áldozatos munkát, amely egyik alapvető feltétele a városi válásnak. A móri posta már felkészült erre a lehetőségre.

Kétségtelen, hogy a jó eredmény a kollektíva együttes munkájának köszönhető. Mégis kiket emelne ki, olyanokat, akik elől jártak a jó munkában?

A válasz nehéz, de azért megpróbálom, — mondja Patkós Sándor. — A hírlapkézbesítés különösen mintaszerű nálunk és ez legnagyobb részben Geszler Józsefné, Kupás Pálné és Kiss Ferencné jó munkájának köszönhető, ők egyetlen nap mulasztás nélkül pontosan, lelkiismeretesen dolgoztak egész évben. A postai kézbesítők közül Farkas Vince brigádvezető, Ruff István, Nemeskei József és Kocsma László egyesített kézbesítők munkáját emelem ki. Nem maradnak el azonban mögöttük az asszony-kézbesítők sem, mint például Friedmann Mártonné és Matuz Mihályné.

A főpénztárban Nagy Gizella és Pigler Vendélné végezték rendkívül lekiismeretes, panaszmentes munkát. A felvevő szolgálatnál az ügyfelek kifogástalan, udvarias kiszolgálását Magyar Lászlóné egyesített felvevőnk, továbbá Galambos Lászlóné és Lisztmayer Anna pénzfelvevőnknek köszönhetjük. Kiss Istvánné hivatali kézbesítő és leszámoló, Szabó Károlyné távbeszélő-rendező és Szabó Istvánné TGX-gépkezelő sem marad ki a felsorolásból, hiszen az ő munkájuk is nagyban hozzájárult a móri postahivatal szép eredményeihez. Remélhetőleg a hivatal rövidesen mint Mór város postahivatalát köszönthetjük.

Balogh József

Amatőr postások a 117-esben

Mindenki postás lehet a 117-esben. Ha bemegy valaki az utcáról, hogy feladja levelét, csomagját, vagy meghívja telefonon vidéken élő rokonát, nem kell odaállni semmiféle ablakhoz, nem kell nézni, hol kanyarog a sor vége. Itt más az ügyrend. Ha belépünk, az ajtó mellett egy információs automata gombnyomásra tájékoztat a posta szolgáltatásairól és azt is „elmagyarázza” az „okos” berendezés, mit hogyan kell csinálni.

Azután, ha tovább megy az ember, szembe találja magát az információs berendezés által felsorolt automatákkal. Mi minden van itt?

Van 2 pénzváltó automata, melyek 2 forintra váltanak. Csomagautomata, pontos mérleggel, olyan készülékkel, mely egy csúszdán éppen a posta belső helyiségébe juttatja a feladandó portékát. Van több telefonfülke, helyi és távolsági beszélgetésre egyaránt, távhívások és hagyományos rendszerű is. Táviratfeladó automata, bélyeg- és borítékautomata, levelezőlap-automata, mely 10 fillérrel olcsóbban ad levelezőlapot, mint másutt, és képes levelezőlap-automata.

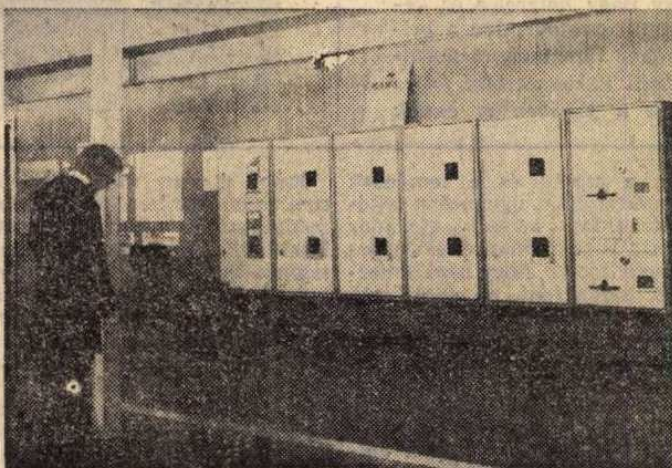
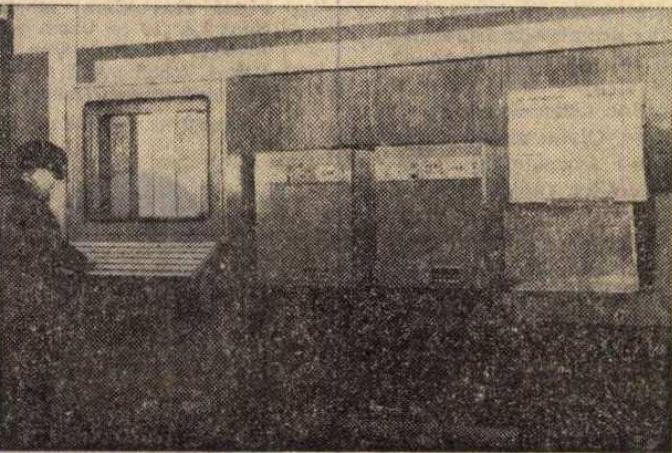
Miféle csoda ez a látványos lakótelepen az Irinyi utcában? Nincs szó csodáról. Önkiszolgáló posta nyílt, több mint 1 évvel ezelőtt, itt Budapestben összesen kettő van, egyik a XIII. kerületben, másik itt Lágymányoson. Kint, a bejárati ajtó felett a felirat: Önkiszolgáló posta. Elriaszt, vagy vonz, betérnek az emberek ide, vagy elkerülik? — ezek a kérdések foglalkoztatnak, amikor belépnek.

A benti kép önmagáért beszél, kérdés nélkül is. Szombat délelőtt, van forgalom, bár nincs tolongás, nincs sorbanállás, mindenki végzi a számára szükséges műveletet.

Az önkiszolgáló köztér és patyolatához szokott lakótelepek, úgy tűnik hamar megszokták az önkiszolgáló postát is.

Így igaz. Törzsgárdatag itt minden ügyfél, közeli környéki lakos. Ha idegen jön, kíváncsiságból vagy mert erre jár éppen, nem sokat tekeztőrizik, idejön az információablakhoz, ahol nem amatőr, hanem szakképzett postás ad udvarias felvilágosítást mindenről. Ha kell, be is mutatja a gyakorlatban, mit hogyan kell csinálni.

Egy év elég idő a tapasztalatszerzésre, különválasztani a jót és a rosszat, tudni az előnyös és hátrányos vonásait ennek a nálunk új, de a Szovjetunióban és az NDK-ban már

bevált önkiszolgáló módszernek.

Nagy Gabriella, a posta helyettes vezetője — aki most éppen egy nyugdíjas postásnővel tartja a frontot, készségesen válaszol:

Igen, sok előnyös tulajdonsága van ennek a postának. Ami azonnal szembejön, a csend, nyugalom, nincs túlekedés, veszekedés, az emberek nem unják a várakozást, el vannak foglalva saját dolguk intézésével. Gyors, pontos ügyintézés végeznek. A pénzfeladás zárt borítékban történik, mi ketten — a postai bizottság — nyitjuk a borítékokat, visszaigazoljuk a feladónak a lakcíme, hogy a megjelölt összeget hiánytalanul feladta. Van olyan 80 éves házfelügyelő néni, aki az egész ház telefonszámláját itt adja fel rendszeresen és soha nincs semmi probléma. Gyerekeket is küldenek, ők is hamar megtanulják az automata kezelését, el is játszógnak itt néha.

Van néhány hátrányos mozzanat is. Bővíteni kellene néhány szolgáltatást. A posta kimondottan belföldre alkalmas, levelet mindenhol lehet küldeni, de csomagot

nem. Törékeny csomagot nem lehet küldeni sehová, ez ünnepek előtt gyakran okoz problémát. A pénzfeladás azok számára nem megfelelő, akiknek az igazolószevényre azonnal szükségük van. Nem lehet zsákos befizetést sem intézni, pedig az itteni üzletsorban lévő közértesek például ezt igen örövendetesnek tartanak.

Leopold Györgyi

Delegációnk Indiában

Az Indiai Postások Szakszervezetének meghívására Besenyi Miklós főtitkár elvtárs vezetésével 3 fős delegáció utazott március 15-én New Delhibe. Delegációnk hivatalos kapcsolatot létesít az indiai szaktársaink szakszervezetével és véleményét cserél a nemzetközi szakszervezeti mozgalom időszerű kérdéseiről. Az indiai tartózkodást követően a ceyloni (Sri Lanka-i) postás-szakszervezetnél is látogatást tesznek.

Jutalomút a Szovjetunióba

A Postavezérgazgatóság és a Postások Szakszervezete 58 postás dolgozót — szocialista brigádvezetőket, brigádtagokat, újtökeket és aktivistákat — tevékenységük elismeréséért 7 napos szovjetunióbeli jutalomutazásban részesítette. Csoportunk március 21-től 23-ig Leningrád, 24-től 26-ig Moszkva nevezetességével ismerkedhet meg IBUSZ-utazás keretében.

Nem szakad el a postától

Fodor István, aki az elmúlt év végéig 16 éven át vezette a Szegedi Postaigazgatóságot, tartja — így hívják Szeged modern lakótelepét — lakásait kerestük fel. Elbeszélése nyomán mozgalmak életpályája rajzolódott ki előttünk.

Először tanult szakmám szerint vasas vagyok: géplakatos. A háború alatt, amikor megkezdődtek a szállítások, felcsapott mozdonyvezetőnek. Ekkor kerültem kapcsolatba a szakszervezettel és a kommunista mozgalommal. A felszabadulás után szervezőként tevékenykedtem: kommunizistákat „toboroztam”. Vas megyében és a Balaton északi partvidékén, a vasutas-szakszervezet és a párt megbízásából. A postához 1949. decemberben helyeztek át. A Budapesti Igazgatóságra kerültem helyettes vezetőnek, majd én lettem az igazgató — hangzik a visszaemlékezés.

Hogy folytatódott Szegeden?

Pontosnak tartottam, hogy a hivatalvezetői létesítmények kapcsolatot a helyi párt- és tanácsai szervek irányítóival. Ezért köteleztem őket, hogy a rendszeres szemlélet végző bizottsággal együtt számoljanak be a helyi vezetőknek az ellenőrzések eredményéről, minden — a szolgálati titkot nem sértő — tapasztalatról. Ugyanakkor természetesen arról is informálódhattak, hogy milyen véleményét formált a lakosság a posta munkájáról. Hogy ez az oda-vissza információ hasznosnak bizonyult, az is tanúsíthatja, hogy ma már általános gyakorlatiá vált. És az sem mellékes, hogy miután megismerték munkánkat, az erkölcsi-anyagi segítség is könnyebben jött a tanácsai szervektől. Több mint száz hivatal megépítéséhez, illetve felújításához kaptunk jelentős támogatást.

Az eltelt 16 évből mire gondol legszívesebben? — Egyetlen eseményt nem tudok kiválasztani. Munkatársaimra emlékszem a legnagyobb szeretettel, akik közül sajnos — hozzáam hasonlóan — egyre többen kerülnek nyugállományba. És ez elég nagy problémát is jelent, mert fiatal ugyan van benn, de a középső korosztály hiányzik. Nálunk sok jól képzett műszakira van szükség, míg másutt, ahol csupán egy-két műszaki szakembert keresnek, inkább van lehetőség a kimenetel bérezésre, s ez gondot okoz. Pedig Szeged környéke most indult rohamos fejlődésnek, s ez a hírközlés iránt támasztott igények megnövekedésében is érzékelhető.

Egy negyedszázad telt el azóta, hogy Fodor István a Posta szolgálatába lépett. Ez alatt az idő alatt magas szakmai, politikai és közgazdasági végzettségre tett szert. Utolsó vizsgáját 1967-ben tette le. Két felnőtt lánya, és egy fia is örökölte tudásszámját, a legidősebb lány közgazdász, a kisebbik textil-, a fiú pedig gépésztanár.

Egyikükből sem lett postás...

Igaz, de négy unokám közül valaki talán folytatni fogja a hagyományt.

— schöffner —

Természetbarátok találkozója Miskolcon

A már hagyományos Országos Postás Természetbarát Találkozó színhelye ezúttal Miskolcra esett június 21., 22., 23-án. Szép feladat a hagyományok őrzése, különösen akkor, ha az a baráti kapcsolatokat ápolásán kívül az egészséget is szolgálja.

A természetjárás nincs korhoz kötve, mindenkit felfrissít szellemileg és fizikailag. Hazánk minden területe alkalmas a sportág aktív gyakorlására, mindezt felfedezhetők a természet szépségei, a táj jellegzetességei. Vonatkozik ez az évi találkozó színhelyére is, Miskolc-Tapolcára.

A találkozó szervezői meg szeretnék ismertetni a résztvevőkkel Miskolc környékét — Lillafüredet, Tapolcát — és magát a várost is. Ehhez idegenvezetők állnak rendelkezésre.

A találkozó programjában tájismertető túra és tájékoztató futóverseny is szerepel. Az előbbin minden érdeklődő részt vehet. A versenyzők két fős csapatokban indulva kényelmes tempóban teszik

meg a kb. 8 kilométeres távolságot, és néhány ellenőrző ponton kérdésekre felelnek a látottakról, a helyi ismeretről. A kérdésekre való felkészüléshez a miskolci és bükküi útikalauzt ajánljuk.

A tájékoztatósi futóversenyben csak igazolt versenyzők vehetnek részt. A versenyt az érvényben levő versenyszabályok szerint bonyolítjuk le.

Mindkét verseny lebonyolításához a helyi szakzszevések adnak segítséget. A természetbarát találkozón és versenyen részt vevőket Miskolc-Tapolcán szállásoljuk el a Motelen és magánházaiknál levő több ágyas turistaszállásokon. Néhány fő részére lehetőséget tudunk biztosítani a Lidó Szállóban történő elhelyezésre.

Az érkezőket — amennyiben nagyobb csoportokban érkeznek — az állomásműről autóbusszal viszünk ki Tapolcára, segítséget nyújtunk a visszautazáshoz is.

Az igényeknek megfelelően étkezést is biztosí-

tunk. 21-én reggeli, ebéd, vacsora, 22-én reggeli fogasztására lesz lehetőség. Üzemi konyhai áron. 22-én este táborni mellett lesz a versenyek ünnepélyes eredményhirdetése, és kis műsorral szeretnénk emlékeztetést tenni a találkozót.

E néhány sor nem ad arra lehetőséget, hogy a programot és az egyéb tudnivalókat részletesen ismertessük, de ez itt nem is célunk. A postások szakzszevézetéhez tartozó szakzszevézeti alapszerveket levélben kerestük meg, segítséget kértünk tőlük a találkozó sikeres szervezéséhez, és megküldtük nekik az országos postás természetbarát találkozó és verseny részletes programját, a versenykiírást, a jelentkezési lapokat. Arra kérünk minden érdeklődőt, hogy forduljon a helyi szakzszevézeti bizottsághoz, ott részletes felvilágosítást kap.

Bízva a találkozó sikerében, szeretettel várjuk a szakzszevések minél nagyobb számú jelentkezését.

Tolnay Zoltán

HETVENÖT ESZTENDEJE ALAKULT

ELMÚLT ÉVI MUNKÁJÁT ÉRTÉKELTE A POSTÁS S. E.

Alapítási év: 1899 — Nemzetközi sakkverseny

Az előcsarnok zsúfolásig megtelt. Az öltözők előterét székek, fotelok borították, s mire besötétedett, már vágni lehetett az elszívott cigaretták füstjét.

A közgyűlés jubileumi. Hirdette ezt a fehér-zöld mezős embléma, benne a kürt, s alatta a sportkör alapítási éve: 1899.

Sokan jöttek el. Kilencvenöt küldött és a vendégek: az OTSH-tól, a BTSH-tól, a szakzszevézet megbízottja, a XIV. kerületi Tanács sportfelügyelőségének és a vezérigazgatóság képviselője.

A Postás S.E. közgyűlése 1974. február 18-án kezdődött pár perccel 17 óra után. A megjelenteket Hetényi Tibor az OTSH pénzügyi osztályának munkatársa, a sportkört elnökség tagja köszöntötte. Bevezetőjében azokat a változásokat ismertette, melyek január elsejétől érvényesek a sportegyesületek és felügyeleti szervek viszonyában, majd bejelentette a napirendi pontokat.

A program szerint először Zsiros István az egyesület elnöke értékelte a sportkör elmúlt évi tevékenységét. 1973-ban az olimpiai versenyszámok pontversenyében előbbre lépett a Postás S.E. Az 1972-es esztendő 66 pontját tavaly 21,5 ponttal gyarapították.

Zsiros István önkritikusan állapította meg, hogy az elnökség és intéző bizottság tagjai csak laza kapcsolatokat alakítottak ki a szakosztályokkal. többször adódtak olyan gondok a versenyzők szakmai felkészítésében vagy magánéletében melyeket nem sikerült megoldani. Mindezekről függetlenül a szakosztályvezetők éltek irányító jogkörükkel, szakosztályukon belül megkövetelték a különböző haterőzők végrehajtását, munkájukat a szerezény, de szorgalmas tevékenység jellemezte. Az elnök ezután a szakmai hiányosságokra hívta fel a figyelmet. Edzőink többsége — mondotta — hivatásnak tekinti munkáját, néhányan viszont elmaradnak a várakozás mögött. Főként az intenzitás csökkenését, a nevelőmunka elhanyagolását lehet a szemükre vetni.

Zsiros István megemlítette, hogy nem kielégítő a szakmai kapcsolat az egyes sportágak szakzszevéseivel. Az elmúlt esztendőben elmaradtak a közös megbeszélések, s az intéző bizottsági ülésekre hiába küldenek meghívót, a szakzszevések képviselői nem jönnek el. Mindez ellenkező előjellel igaz a Postás S.E. és BTSH kapcsolatában. A Budapesti Tanácsnál gyakran érdeklődnek az egyesület gondjairól, és ha szükséges nem marad el a segítség sem.

„Egyesületünk mindig igyekezett a felsőbb szervek határozatait és utasításait végrehajtani” — folytatta Zsiros István — Ezért kérjük nemcsak a kerületi sportfelügyelőséget és a BTSH-t, hanem az OTSH-t is, hogy a jövőben se tekintsek a magyar sport nagy családjában mostohagyereknek a postásokat.”

Hangsúlyt kapott a szakzszevézet szerepe, a posta gazdasági vezetőinek anyagi támogatása, s mindaz a segítség mely lehetővé tette, hogy az egyesület reprezentánsai a magyar postás dolgozókat képviselve külföldre utaz-

hattak. Az elnöki beszámoló időt a tömeges aktív testmozgására, a felszerelések és ruházatok hiányos ellátására is.

Második napirendi pontként Hegedűs Pál a számvizsgáló bizottság beszámolóját ismertette.

A közgyűlés következő napirendi pontjaként az egyesületi alapszabály és a sportfegyelmi szabály megvitatása következett.

Botos György, az atlétikai szakosztály vezetője sémeltezte, hogy a vezetőség szakosztályi képviselő nélkül értékelte az atlétika munkáját. A labdarúgók intézője, Várkonyi István tavaszra fokozott egyesületi támogatást kért, mondván, ha csoportjukban nem kerülnek az első 3 helyezett közé, akkor az átszervezés miatt össze egy osztállyal lejjebb kezdenek az új idényt. Mérei Ferenc a női kézilabdázók hároméves céljaként az NB I-et említette.

Borbély Tamás, a létesítmények igazgatója az egyesületi „vandálok” felkutatását kérte. Többször mosdócsomók, letört zuhanyozórózsák, szétszerelt vízcsapok jelzik a pusztítók útját. „Hol vannak az edzők” — hangzott a kérdés — amikor a sportolók a létesítmények frissen festett falain hagyják láb- és labdaröpmányaikat.

Molnár Sándor, a BTSH képviselője megnyugtatta a jelenlevőket, hogy a „Postás S.E.” ezután sem lesz „mostohagyermek”.

Józsa Sándor a XIV. kerületi Tanács Sportfelügyelőségének megbízottja a tömegsport jelentőségét emelte ki. „Erre nem fizethet rá a társadalom” — mondotta. — „Ha már fizetni kell akkor inkább sportlétesítményekre, mint a betegállományban levők táppénzére adjuk ki a pénzt.”

Pólya Lajos, módszertani előadó a tagkönyvcsere formáit ismertette. Páldi Gyula, a női asztalitenisz-szakosztály vezetője az edzőcsarnok és az öltözők közti távolságot sokallotta.

Baranyai Géza, a szakzszevézet nevében kért szót. Elmondta, hogy a társadalmi szervezet 1973-ban 300 ezer forintot költött a sportolók nemzetközi szereplésére, azaz többet mint saját aktívainak külföldi utazására. Mindez bizonyítja, hogy a szakzszevézet kész támogatni a szakosztályokat, de előbb eredményeket kér, mert az ígért (bármilyen szép is) hitele mindig kisebb mint a tettek. Baranyainé mint a Nemzetközi Postás Sportszövetség vezetőségi tagja bejelentette, hogy a nemzetközi szövetség 1974-ben Budapesten rendezi meg hagyományos sakkversenyét.

Mátravölgyi József, az utolsó felszólaló a korszerű tekepályát köszönte meg a „kuglázók” nevében.

Zsiros István válaszával és egy jó hírrel zárta a vitát. Közölte, hogy a Postás Szakzszevézet Gorkij fasorbeli óvodájából naponként jönnek át a gyerekek másfél óras testmozgásra az egyesület tornatermeibe. Ha pedig beköszönt a jó idő, akkor a pályák várják a jelen 3-6 éves bajnokait.

A közgyűlés az elnöki és számvizsgálói beszámoló, valamint a két alapszabály elfogadásával ért véget.

Horváth Kálmán

MUNKAHELYI TESTNEVELÉS

Az egészség és a munkaképesség megőrzését a szakzszevézetek az adott munkahelyi sajátos körülményeinek megfelelően, többféle módon és eszközzel segítik.

A változó munkakörülmények, az egyre koncentráltabb és speciálódó munkafolyamatok kedvezőtlen hatásának ellensúlyozására azonban mind sokoldalúbban kell gondoskodni. Ilyen vonatkozásban kerül előtérbe, mint jelentős eszköz a munkahelyi testnevelés.

Amint az közismert az ember munkafolyamatában nemcsak a természetet alakítja át, de a folyamat visszahatásaként önmaga is megváltozik. A modern technika elterjedése egyre kevesebb mozgást tesz szükségessé a munkahelyen és a mindennapi életben egyaránt. Pedig a sokoldalú fizikai mozgás elengedhetetlenül szükséges a modern felnőtt ember egészségsszintjének fenntartásához.

A munkahelyi környezet számos új, az eddigiektől eltérő igénybevételt jelent, melyek idegi túlerheltségben jelentkeznek. A munkafolyamat közben lehetséges, sőt mint elsőrendű munkasvédelmi feladat, szükséges is.

Komoly figyelemztetés számunkra, hogy az ipari országokban, így hazánkban is a halálozási okok között elsősorban a szív és keringési rendszer betegségei szerepelnek, melyek zömmel mozgásszegénységre, idegi túlerhelésre vezethetők vissza (magas vérnyomás, szívinfarktus).

Az idegrendszerben történő negatív elváltozásokat elsősorban a pihenés szüntetheti meg, s a gyakorlat azt bizonyította, hogy a pihenés passzív formája helyett sokkal hatásosabb annak aktív formája, mint például a munkahelyi testnevelés, ahol a dolgozók a munkaszünetekben túlszárnyalják a munkafolyamat negatív hatásait ellensúlyozó gyakorlatokat végeznek, amelyek függenek a szakmától és a munkahelyi sajátosságoktól.

A munkahelyi testnevelés bevezetése az egyén és társadalom számára egyaránt fontos feladat, mert mindkettő érdeke, hogy az embert minél alkalmasabbá tegyék korszerű munkafolyamatok végzésére; igyekezzünk jobban megvédeni a munkafolyamat során fellépő negatív behatásoktól, hogy egészségét és munkaképességét minél inkább megóvjuk.

Ezen szempontok figyelembe tartásával történik a munkahelyi testnevelés fokozatos kiszélesítése a posta területén is. Az elmúlt év folyamán számos helyen került bevezetésre: Posta Tervező Iroda; Posta Rádió- és Díjnyilvántartó Hivatal; Posta Csekkelszámoló

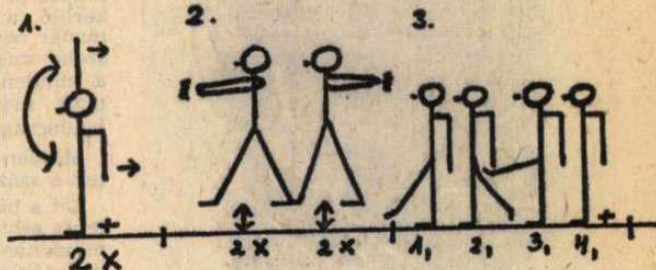
Hivatal; Központi Hírlapiroda; Posta Javító Üzem; Posta Anyaghivatal.

A hivatalok igazgatási és gazdasági szervei felismerve a munkahelyi testnevelés fontosságát, nagyon határozottan támogatták azt, s bár a részvétel önkéntes jellegű, mégis sokan vettek részt a beindított foglalkozásokon.

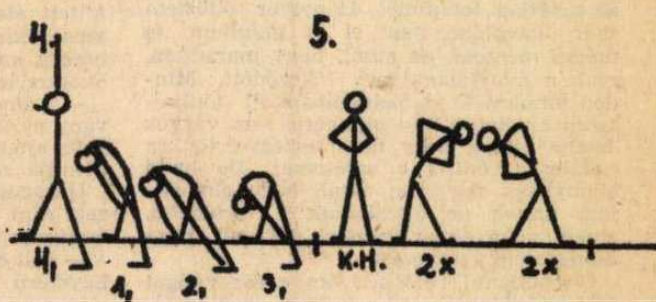
Bebizonyosodott, hogy a testnevelés bevezetésével nőtt a dolgozók munkakedve és javult a közérzetük. Valamennyi munkahelyen mutatkozik pozitív eredmények mellett negatív is, melyek közül szükségesnek tartok néhányat megemlíteni.

Könnnyű fizikai munkásoknak:

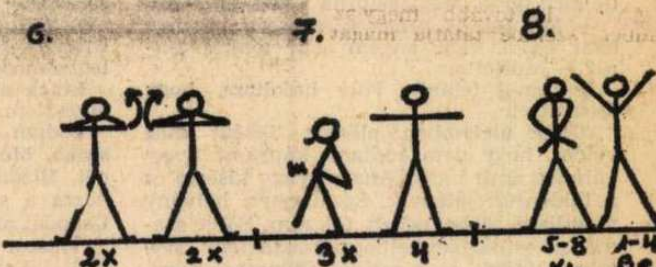
A hivatali szobák túlszárnyalnak:

1. gyakorlat: kiinduló helyzet: balkar magas, jobbkar mélytartás, 1-2 ütem: karhúzás hátra kétszer, 3-4 ütem: ugyanaz cserével kétszer.
2. gyakorlat: kiinduló helyzet: harántállás, 1-2 ütem: szökdelés kétszer, taps a test előtt, 3-4 ütem: szökdelés kétszer, taps a test mögött.
3. gyakorlat: 1. ütem: nyújtott láblendítés előre, 2. ütem: nyújtott láblendítés hátra, 3. ütem: nyújtott láblendítés előre magasra, 4. ütem: alapállás.

4. gyakorlat: kiinduló helyzet: terpeszállás, magastartás, 1. ütem: törzshajlítás térd megérintéssel, 2. ütem: törzshajlítás boka megérintéssel, 3. ütem: törzshajlítás lábközött a talaj megérintésével, 4. ütem: kiinduló helyzet.
5. gyakorlat: kiinduló helyzet: terpeszállás, kéz csipőn, 1-2 ütem: törzshajlítás kétszer jobbra, 3-4 törzshajlítás kétszer balra.

6. gyakorlat: kiinduló helyzet: terpeszállás, kéz tarkón, 1-2 ütem: törzsfordítás kétszer jobbra, 3-4 ütem: törzsfordítás kétszer balra.
7. gyakorlat: 1-3 ütem: rugózás mély guggolásban háromszor, 4. ütem: ugrás terpeszállásba, kar oldalsó középtartásba.
8. gyakorlat: kiinduló helyzet: terpeszállás karkeresztzés a test előtt, 1-4 ütem: belégzéssel emelkedés lábfúrra, kar részletes magastartás, 5-8. ütem: ereszkedés kiinduló helyzetbe, kilégzés.

Tamás Csaba

A jobb eredményekért

Eredmények, csatlósások a Soproni Postás SK. 1973. évi munkájában —, erről számolt be a februári közgyűlésen a sportkör elnöksége. A sportkör rendelkezésére álló létesítmények — sportpálya, tekepálya és a Fertő tavi vitorlástelep — mindenkor nyitva állnak a sportolni vágyó postás dolgozók, a szakközépiskolások és szakmunkás tanulók előtt.

A sportpálya fenntartása, javítása elég nagy problémát jelentett, kevés az öltöző, a fűdő. Ezen a problémán kívánt segíteni szakzszevézetünk elnöksége azzal, hogy a javítási és bővítési munkákhoz központi keretből biztosított. A javítási munkák az elmúlt évben elkezdődtek, melynek befejezése, valamint 1-1 új öltöző, szertár és fűdő építése 1974. évben történik meg. Ezzel és a széles körű társadalmi munkával a lehetőségek lényegesen javulnak, szebb környezetben, kulturáltabb körülmények biztosíthatók.

Az elmúlt évben a működő 5 szakosztály váltakozó sikerrel szerepelt, örvendetes viszont, hogy a tömegsportmozgalom az előző évekhez viszonyítva lényegesen javult.

A városi és szakzszevézetünk által rendezett tömegsportrendezvényeken 222 fő postás dolgozó vett részt, lényegesen több azonban a turistaszakosztály által rendezett természetjáró túrákon a részvétel. Támogattuk az MHSZ keretében versenyző postás dolgozókat. Az érmek és serlegek szép száma tanúskodik az egyéni és csapatversenyben elért helyezésekről, melyeket asztaliteniszben, kispályás labdarúgásban, turisztikában és a dunántúli ejtőernyős bajnokságban a postás sportkör tagjai érték el.

Kosárlabda szakosztályunk képviseli a minőségi sportot. Az NB III-as csapatunk a „teremben” bajnokságot nyert, sajnos a zöld asztalnál csak második lett egy Szombathely — Veszprém közötti óvás eredményeként. A serdülő leánycsapatunk megnyerte a megyei bajnokságot, a legkisebbek pedig az ifjúsági csoportban lettek elsőek. A hagyományos Lővér Kupa is sportkörünkhez került. Labdarúgócsapatunk 15 évi megyei I. o. szereplés után az elmúlt évben a megyei I/B osztályban szerepelt, a tavaszi eredmények sikerében bízva bajnokságra esélyesek. Itt van az utánpótlással a legnagyobb probléma. Reméljük, hogy az

újra varázsolt sportpálya majd jobban vonzza a labdarúgást kedvelő fiatalokat.

A természetjárók pezsgő életet teremtenek a természetjárás és tájékoztatósi futó sportban is. Igen komoly siker volt az Országos Postás Tájékoztatósi Futó Bajnokság női és férfi csapatbajnokságában elért első helyezések. A szakosztály tagjai a különböző versenyeken 3 egyéni első, 5 csapat első, 5 egyéni második és 1 csapat második helyezést értek el.

Vitorlás-szakosztályunk a társadalmi munka zászlóvivője. A Fertő-tavi vitorlástelepen már nem is sportolás, hanem a hétvégi pihenés biztosítása a fő feladat, mivel mind több postás dolgozó látogatja hét végén a vitorlástelepet.

A teniszezők még csak házi bajnokságokban vesznek részt, aktív kezdeményező tevékenységük azonban biztosított, hogy mint versenysport is belépjen a sportkör életébe.

Bizakodással nézhet a sportkör az 1974. év elé. A szakmai és társadalmi szervezetek vezetői biztosították a sportkört és tagságát a további támogatásról.

Motován István sportkör elnöke

A jómadár

Szerelm? En aztán tudnék arról beszélni.

Már sokszor azon a ponton voltam, hogy fölkeresem, elmegyek hozzá, csak hogy úrra lássam, még egyszer, a szelíd mosolyát, az ártatlan tekintetét. Hányzszor öltöttem már ünneplőbe, már el is indultam, és mégse mentem, de azzal, hogy maradtam, csak a nyugtalanságom fokozódott. Minden embernek szabadságában áll tönkretenni az életét. Egy pillanatig sem vagyok benne biztos, hogy nem teszem-e tönkre tudatosan én is a sajátomat. De hadd könnyítsek szívemen azzal, hogy elmondjam annak az éjszakának a történetét, amely néha olyan érzéssel tölt el, hogy összetörtem a szívemet.

Gondtalanul és ifjúságom egész világát átölelő boldogságával robbogtam azon az éjszakán az egyik belvárosi utcán, amikor egy sötét kapualjából egy nőalak rohant ki az úttest közepére.

— Alljon meg, álljon meg... — kiabálta, és mindkét karjával integetett. A motortom elé ugrott. Elrántottam a kormányt, de még így is megtaszította a gép, elbukott. — Mit csinál, maga szerencsétlen, meg akar halni, vagy engem akar tönkre tenni? — ordítottam.

Szótlanul feküdt. Főle hajoltam, hogy fölsegítem.

Akkor életemben először történt meg velem, hogy nem tudtam káprázni vagy valóság, amit látok. Angyal vagy kísértő ez a földöntúli jelenség. Szemérmes, halvány mosollyal ajkán nézett föl rám. Sötét szemében csillagokat elhomályosító fény, sejteltelmes ígérget és vágyakat fölkaparó édes-ség. Kiszáradt tőle a torkom, a nyelvem, levegő után kapkodtam.

— Kérem, vigyen el — könyörgött ösz-

szetett kézzel — vigyen el innét messzire. üldöznek, nyomomban vannak — erre könnyel teltek meg azok az álom-mélységű szemek —, életveszélyben vagyok.

Siessünk... gyorsan, gyorsan. Körülnéztem, sehol egy lélek, csak az éjszaka és a csend. Az egészet álmodom? Nem, hiszen tisztán hallom, hogy egy nyáribogár ciripel valamelyik ház falánál. Vagy talán a szívemben?

Kábultságomban még az sem fordult meg a fejemben, hogy mit keres ez a se-lyembe, csipkébe öltözött leány, sötét hajában azzal a csillogó micsodával, éjnek idején az utcán. De még az sem, hogy szolgálatban vagyok, táskámban táviratok és különben is tilos bárkit fölvennem.

Nem mentünk még ötszáz métert sem, amikor egy rendőri gépkocsi robogott el mellettünk és elibénk vágott.

Semmit nem tagadtam. Akkor éjszaka le-ütötte a Barbara nevű bár pénztárosnőjét, és a kasszában talált pénzt magához vette.

A többi már a bírósági tárgyaláson tudtam meg. A férfiakat is, akiket kifosztott, tönkretett. Ő, a büntetett előéletű, munka-kerülő, az éjszakai szórakozóhelyek Kék-madár néven ismert szépsége. Aki angyali, szelíd mosolya mögé rejtőzve megjátszotta a minden férfi eszményi ideálját. A vá-gyak netovábbját: a szerelmes, odaadó, boldogságot nyújtó asszonyt.

Minden vád mögött pénz csörrent, zizeg-tek a százasok, és ékszerek csillantak meg.

Ott a bíróságon többször is beszéltem ve-le, és sehogysém értettem. Hiszen ez a lány mindenhová inkább illet, mint az éjszakai mulatókba. Ártatlansága a cél érdekébe

Egy éjszakai táviratkézből feljegyzéseiből

föltett álarc volt csupán? Lehetetlen, hi-szen, tekintete megcáfolta még az eredeti bűnről szóló legendát is. Belezavarodtam okoskodásomba.

— Látogasson meg ott — mondta hal-vány mosolyával, az ítélet kihirdetése után. Nem ejtette ki azt a szót, hogy börtön, így mondta „ott”.

Haragosan ráztam meg a fejem. Főlné-zett rám úgy, ahogy akkor éjjel; édesen, észveszejtően.

— Mit akar tőlem? — tört ki belőlem. — Egyszerű táviratkézből vagyok. Zsebe-met nem ütik nehéz ezresek. Nem tudok pénzezni egy nőt sem. A legtöbb, amit nyújthatok majd annak, akit megszeretek az lesz, hogy feleségül veszem. — És mondtam, mondtam... Hogy mit még? Ma már nem is tudom, csak azt, hogy megfog-ta a kezem, és az én durva tenyerem bár-sonszima, forró arcához szorította.

— Mindaddig, amíg nem látom újra — suttogta fátyolosan hangon —, én leszek a legszomorúbb a földön.

Nincs nekem nyugalom azóta. Érzem, elvesztem.

Tudom én jól, hogy nagy kerítő az éj-szaka. Megrémti vagy elbuktatja a gye-néget. Bizonytalanná teszi az erőset. Fölfo-kozza a szenvedélyeket. Torzít, elveszejt. Csapdát állít és fogva tart.

Sokszor gondolok erre, amikor viszem a hírt, jót, rosszat. Becsengetek vagy beko-pogok a sötét házakba, amelyek mélyén pihen a munkás hétköznapi, álmodik a szerelem és virraszt a vágy.

Tóbiás

Ejjel kettőkor indultam egy sürgős tá-vírral az R-i villanegyedbe. Ösz volt. Egész nap szemerkélt az eső, az utak síko-sak voltak. De éjszakára már fölszakadtak a felhők és sárga fátlyolában derengett a hold.

A villát hamar megtaláltam. Zörömböl-ni kezdtem a kiskapun, ha van kutya, hát jöjjön elő és jelezzen, hogy a háziak fel-ébredjenek. Jött is egy hatalmas német ju-hász kutya, de nem támadón, lármázva, mint vártam, hanem farkcsóválva.

— Rrrrr, vau-vau — ingereltem — vau-vau. De az csak jámborul csóválta a far-kát, és a pofája szinte nevetett a jóindulat-tól... Ej, hát nem ugathatok itt reggelig. Belekapaszkodtam a léckerítésbe, egy len-dület és a kertben voltam.

A kutya meg se lepődött, ellenkezőleg, barátságosan nyújtotta felém mellső lábát. Állatszerető ember vagyok, a tréfát is ér-tem, hát leparoláztunk: szervusz.

Zörgők az ajtón, zörgők az ablakon, mintha kihalt volna a ház. Megkerülöm a villát, néma csend. Ezek nincsenek itthon!

Mérgesen megírtam egy értesítőtápol-t és indultam kifelé. S akkor az az álnok dög belemart a lábikrámba. Fölordítottam és ijedtemben hirtelen leültem a lépcsőre. Nem kellett hozzá sok ész, hogy rájöjje-k, csapdába kerültem. Ez a vadállat így van betanítva és nem fog kiengedni, amíg a háziak meg nem jönnek.

Még kétszer vágódtam el a lucskokban. Egyik esésnél valami üvegdarab fölhasítot-ta a csuklóm, máig is hordom a nyomát. A másiknál egy téglába úgy megbicsaklott a bokám, hogy tovább futni nem tudtam.

Leültünk. A kutya úgy másfél méterre tőlem, két mellőlába közé fogva a táská-mat kezdte rágni, de a szemét azt nem vette le rólam. Beláttam, a csatát elvesz-tettem. Tehetetlenül néztem négy lábú el-lenfelem, hogy milyen élvezettel pusztítja a posta tulajdonát, ami odalett a bőrru-hámmal együtt. Úgy elcsüggedtem, hogy már a ruhám se bosszantott. Pedig milyen kényes vagyok a külsőmre. Nem hiúságból, inkább önértékből: ha becsöngetek egy la-kásba, én a postát képviselem, s erre büsz-ke vagyok, tehát adnom kell magamra.

Csak ültem, ültem, volt időm bőven tőp-rengeni. Világosodni kezdett, amikor meg-jöttek a háziak.

— Tóbiás — kiáltotta éneklő hangsúly-lal egy borzas vörösparókás fejű asszony-ka. — Tóbiás, kiskutyám.

A kutya föl pattant, otthagya az össze-rágott táskát és engem, boldog csaholással rohant a kapuhoz.

— Mit hozott Vilmuci Tóbiásnak? Na mit?

A kis kócoson látszott, hogy a jókedv-től nem fér a bőrében.

— Csontikát. Úgy bizony. Mert Tóbika itthon maradt és unatkozott.

— Tóbi, hukk... Tóbi — csuklott mö-götte egy köpcös kis alak, nyilván a ház ura. Merészen átkarolta a kapufélfát és az illumináltak bamba vigyorával az ábráza-tán maga elé meredt.

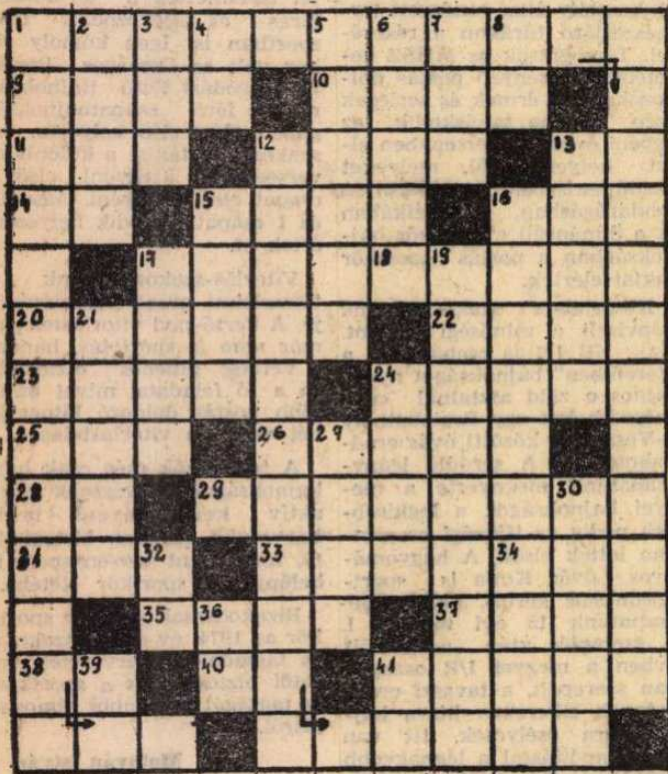
En meg fölemeltem azt a sárcomót, ami pár órával előbb még ápolat, tiszta táska volt, és véres kézzel, bukósisakom tetejéig sárosan, sajgó bokával a háziak felé biceg-tem, hogy kézbesítem a táviratot...

Halmi Ida

KERESZTREJTVÉNY

Vízszintes: 1. Étienne Rey Szólitó. 13. Egyik miniszte-
"hivatásos" francia forista riumunk emblémája. 14. Tova-
egyik híres mondását helyez- 15. Görög betű. 16. A. E. B.
tük el rejtvényünkben. Az 17. Ruhadarab. 18. Enekesnő
idézet első része (záró betűk: (Gabriella). 20. Gügye. 22. Le-
A, N, E, K). 9. Sör, bor. 10. ír, de össze-vissza. 23. Elme-
Szovjet folyó. 11. Lapály. 12. het, de nem végig (!). 24. A

magyapapa. 25. Filmfésülés. 26. Széferarész. 28. Másol. 29. Ab-ból az irányból. 30. Kérdő-névmas. 31. Betegség. 33. Pest megyei község (—). 34. Népcsoport. 35. Albert... (község). 37. Hozzájut? 38. Azonos betűk. 40. Kötőszó. 41. Állatlakás.

Függőleges: 1. Az idézet második része (záró betűk: B, T, L). 2. Alkoholféle. 3. Világtalan. 4. Létezik. 5. Vo-natkozó névmás. 6. Nem hagy dolgozni. 7. Mosószor (külföl-di). 8. Ly. a. 12. Az idézet második része (záró betűk: E). 13. Egtáj. 15. Idegen lány-név. 16. Az igazi névén, más-keppen. 17. Az édes leányzó. 19. Elront. 21. Rossz alkotó. 24. Elektromos fogalom. 27. 32. Zokog. 34. Becézett fiú. Erzékszerve. 30. Ivóedények. 36. Azonos a függőleges 32-vel. 37. Fordított villa. 39. Ál-lóvíz. 41. Betű kiejtve.

Beküldendő: vízszintes 1., függőleges 1., függőleges 12.
Beküldési határidő: 1974. április 10.

Az előző számban közölt keresztrejtvény helyes meg-fejtése: "...Legyen minden utód külön ember, mint ap-ja volt..."

Könyvjutalmat nyertek: Hegedűs Józsefné (Nyíregy-háza), Horváth Andor (Keszthely), Legeza Jánosné (Buda-pest), Somogyi Jánosné (Ta-polca) és özv. Stummer Ist-vánné (Nagy Lengyel).

KALEIDOSZKOP

Bukarest

A román fővárosban nyilatkozatot hoztak nyilvánosságra, amelyből kitűnik, hogy a Köz-lekedés- és Távközlésügyi Mi-nisztérium az év eleje óta 300 autóbusszt és különböző kapaci-tású tehergépkocsit kapott a posta részére. Az elmúlt évben is gyors és viszonylag nagy be-fogadóképességű kocsikkal egé-szítették ki a postai kocsi-par-kot. (Agerpress)

Stockholm

A távoli Szaud-Arábiából érkező sajtójelentések arról számolnak be, hogy a kormány szerződést kötött a híres svéd Ericsson céggel, amelynek értelmében segít-seget nyújtanak az ország te-lefonhálózatának korszerűsíté-sére.

A tervek szerint az Ericsson cég a modernizáláshoz szük-séges berendezéseket két éven belül szállítja a szaud-arábiai posta részére. (Financial Times)

ELADÓ

Tass, postás horgásztelepen két hétvégi ház eladó. Érde-kelődni lehet. a 663—884, vagy 689—326 telefonokon.

Varsó

Lengyelországban az idén a posta, 65 új bélyeget bocsát ki, amelyek a legyél művészet re-mekel lesznek, jelentették be Varsóban. A bélyegek egyrésze a lengyel növény- és állatvilá-got örökíti majd meg. Kiadnak különféle évfordulók alkalmá-ból is bélyegeket, sőt a sport sem marad mostoha terület. (Interpress)

Prága

Csehszlovákiában, új bélye-geket adott ki a szövetségi pos-ta- vezérigazgatóság — közöl-ték hivatalosan Prágában. Az egyik Bedrich Smetana szüle-tésének 150. a másik Josef Suk születésének 100. évfordulója, míg a harmadik Pablo Neruda Nobel-díjas chilei kommunis-ta költő emlékének tiszteleté-re jelent meg. (Csehszlovákiai Új Szó)

Tokió

A világszerte ismert japán Sony vállalat, ebben az évben 1,8 millió színes televíziós ké-szüléket kíván gyártani — kö-zölte az újságírókkal, a vi-lágtársaságnak sajtófőnöke. A külföldi piacokon 800 ezer ké-szüléket értékesítenek. A Sony angolai és amerikai üzemei-ben pedig 200 000 színes tv-készüléket gyártanak, a helyi szükségletek megfelelő ki-elégítésére. (Japan Times)

Házi bajnokság a 72-esben

Sakk házbajnokságot ren-dezett a 72-es postahivatal sportköre. A sakk-szakosztály történetében egyedülálló, hogy ezúttal 18-an indultak a baj-noki címért. Először három-csoportos körmérkőzés követ-kezett, majd a győztesek vív-tak idegőli csatákat a helyezé-sekért. Első helyen R. Tóth János végzett, mögötte Béres István és Németh Gyula a sorrend. A helyezettek oklevelet és pénzjutalmat kaptak a sportkörtől.

POSTÁS DOLGOZÓ

A Postások Szakszervezetének Lapja
Szerkeszti a szerkesztő bizottság
Felelős szerkesztő: SZENTGYÖRGYVÖLGYI REZSŐ
Szerkesztőség: 1146 Budapest XIV., Cházár András utca 13.
Telefon: 428-777
Kiadja: a Népszava Lapkiadó Vállalat
1964 Budapest VII., Rákóczi út 54.
Telefon: 224-819
A kiadásért felel: GABOR MÁRTON igazgató
Szikra Lapnyomda, Budapest